

Életünk

AZ EURÓPAI MAGYAR KATOLIKUSOK LAPJA

X. évfolyam 1. szám (10. Jahrgang Nr. 1.)

A Z St.Gallen — Erscheint monatlich

1978 január

Az új év elé...

Új évet kezdünk. Minden napja és minden órája sötét falként mered elénk, mely mögé nem láthatunk. Elindulunk egy úton, amelynek minden napja és minden órája új a teremtésben, s nem tudjuk, hol és mikor végződik ez az út számunkra.

A hívó ember tudja, hogy nem a vak sors és véletlen, hanem a Gondviselés irányítja az életet az Örökkévalóság felé.

Dr. Vecsey József váratlan halálával az «Életünk» új formát ölt, új szerkesztő és szerkesztőség vette át a lap sorsát. Az «Életünk» az európai magyar katolikusok lapja. Óhajtanók és kívánjuk, hogy az európai országokban szétszórta magyar katolikusok a magukénak tartásuk ezt a lapot, amely havonta beköpogtat hozzájuk és beszél a különböző országokban élő magyar katolikus csoportok életéről. Száműzetésünkben szeretnők, ha ez a lap egy nagy családdá kovácsolna össze bennünket. Szóval, több akar lenni, mint összekötő kapocs a nagy szétszórtságban. Nem versenyzünk egy lappal sem, mert különleges célunk van, és pedig az idegenben élő magyar lelkekért való aggodás és szolgálat vezet bennünket. Így természeténél fogva élő kapocs a lelkipásztor, a magyar lelkész a szétszórtságban élő hívek között.

Az «Életünk szívesen tájékoztat magyar katolikus megmozdulásokról, hogy egymástól tanuljunk és egymás példáján éljünk. Azt hiszem, hogy mindezen túlmenően sokkal fontosabb az «Életünk» hivatása. Mindnyájan ismerjük korunkban a sajtó nagy hatalmát, építő és romboló hatását.

Amikor elhagytuk Hazánkat és a száműzetés botját vettük kezünkbe, milyen kevés volt az, amit magunkkal hozhattunk! Nincstelenségünkben mégsem voltunk szegények, mert elhoztuk annak a dunamenti kis népnek, ezeréves történelmének, lelkiességének minden kulturális és szellemi értékét, amivel hihetetlenül gazdagítottuk új környezetünkben a gazdasági, a kulturális és politikai életet. — Valaki azt mondta, hogy a magyarság fegyver nélkül meghódította a világot. Az kétségtelen, hogy a világ országaiban számáranyunknál sokkal nagyobb mértékben érvényesülünk a tudomány, a művészet, a kultúra és a gazdasági élet minden területén.

Az elmúlt emigrációs évtizedek azonban megmutatták azt is, hogy minden magyar siker ellenére az idegenbenlét milyen nagy veszélyt rejt magában az emigrációs magyarság számára. Tulajdonképpen két nagy alapvető értékünk: a kereszténységünk és magyarságunk összefonódása, amely ezer éven keresztül megtartója volt népünknek, családoknak és egyéneknek, forog veszélyben. Az idegen világ, az idők múlása legyengítette, megtépázta ezeket az értékeket!

Ha csak keresztény hitünkre gondolunk, amely nem hittan, hanem életformáló elv, tulajdonképpeni alapja az eljövendő tisztább, örök életnek, mennyire gyerekcipőben járunk még mindig! Ha lelkiismeretvizsgálatot tartunk,

akkor meg kell állapítanunk, hogy hitbeli ismereteink megálltak, amikor elhagytuk az iskolát. Ezért van az, hogy annyira elvilágiasodik az életünk. A szülő nem adhat nagyobb kincset gyermekének, mint hogy ha hitbeli ismereteit gyarapítja és azzal gyermeke életét biztos alapokra helyezi.

Menekülés Egyiptomba.

(D' Autun-i székesegyházból, Franciaország, 1130.)

A másik megtartó erőnk a magyarságunk. Tudjuk, mennyire kopik az idegen környezetben és el is hal az idegen környezet hatása alatt, ha nem ápoljuk tudatosan.

Az «Életünk» mindkét problémában segítséget akar nyújtani. Az idegenben is ápolja keresztény magyar mivoltunkat; ezzel gazdagít bennünket környezetünkkel szemben, mert az új környezet nyelve, kultúrája mellett ébren tartja, ápolja, közvetíti számunkra a mi sajátos nyelvi és kulturális értékeinket. Ezt csak pozitíven lehet értékelni.

Az is közismert, hogy sohasem állunk egyedül az idegenben, mert mögöttünk mindig az egész magyar népet látják és itélik meg. Tehát külön magyar feladatunk és küldetésünk is van: egy népet képviselünk, amely ezer éven keresztül a szabad világ sorsához viszonyítva mindig a történelem árnyoldalán állt; szenvedett és hordozta keresztjét azokért az eszmékért és ideálokért, amelyekért a hontalanságot és a száműzetést vállaltuk.

Amikor XII. Pius pápa 1952 augusztus 2-án kiadta egyházi rendelkezéseit a bármilyen oknál fogva idegenbe szakadtak lelkipásztorkodására vonatkozóan, akkor az Egyiptomból menekülő Szent Családot állította oda példaképül: az Exsul Familiát.

Mire e sorok megjelennek, elmúlt Karácsony és mi elindultunk az Új Évbe... Az újévi számnak mottója: a Szent Család menekül üldözői elől. —

ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ

Az egek teremtő
Csillagok építő
Mennynek földnek Istene,
Az kit ez világra,
Szabadulásunkra
Szép szűz leány szüle,
Ez új esztendőnek
Ti kegyelmeteknek
Kezdetit megszentelje.
Békesség, boldogság
Bor, búza, gazdagság
Házatok újítsa!
Isten ellenségétől,
Gyülevész gaznéptől
Marhátokat megtartsa.

Mint nagy mély örvényből
Víz buzog mely ékesen:
Istennek áldása
S megszaportása
Legyen ily bőségesen
Marhátok seregén
S házatok cselédjén,
Szívűl kívánom Amen.

1574.

(A legelső feljegyzett magyar verses újévi köszöntő.)

TALLÓZÁS

Szinte elképesztő, mennyi könyvet dob piacra a kommunizmus a latin országokban, ahol fogékony talajt lát eszméi számára. Marx, Lenin, Gramsci, Mao úgy pompáznak a könyvesboltok kirakataiban, mint nem is olyan régen a világhírű regényírók. Még kimondottan katolikus kiadók és könyvesek sem szegyelik a Biblia vagy János pápa mellé odabiggyeszteni Marx evangéliumát, vagy Mao fertőző tanácsait!

Aki kicsit jártas a könyvkiadás titkaiban, az tudja, hogy minden könyvkiadása befektetéssel jár, komoly tekintélyes tőkét igényel, ami csak lassan, legtöbbször évek múlva térül vissza. Hogy ki vagy mi adja a tőkét a kommunizmusnak, ki vagy mi finanszírozza ezt a könyvárdatot, azt mellékes tudni.

Viszont nem mellékes tudni, hogy a kommunizmus leküzdésére, cáfolatára alig jelenik meg könyv, hacsak nem a kiábrándult fiatal kommunista filozófusok tollából. Azaz nincs ki ellensúlyozza a nagy propagandát, amit a nemzetközi kommunizmus kifejt. Nincs, mert akinél a tőke van, a befektetés lehetősége, a kapitalizmus különféle csoportjai, azok csak gyors haszonra mennek s nem hajlandók kockázatot vállalni. Szívesen nyújtanak dugsegélyeket, sokszor fantasztikus megvesztegetéseket politikai pártoknak, mert nem látanak túl az orrukon. Pillanatnyi erkölcs-telen előnyökért elárulják és feláldozzák a jövőt!

Hogy a politika «csodákat» tud művelni, azt most láthatjuk a Szahara példájából. Mikor a spanyolok «könnyű szívvel» kivonultak a Szaharából, hogy átadják Marokkónak és Mauretániának, a kiterjedt nagy homoktengerben mindössze 50 ezer ágrólszakadt beduin tengette az életét, de mióta Algéria «beleköpött a tálba» s Belisario néven el-

Dr. Ádám György
magyar főlelkész

«Békesség, boldogság!» — ezzel az ősi újévi köszöntő-sorral kívánunk minden jószándékú magyarnak idekint és odahaza boldog új esztendőt!

(Szerkesztőség)

(Folytatás a 2. oldalon)

A magyar pasztoráció feladatai emigrációnk harmadik évtizedében

Az igazi probléma véleményem szerint inkább az, hogy mennyire lehet egyáltalán magyar pasztorációt folytatnunk. Az asszimiláció feltartóztatlanul folyik. Svájcban például az illetékes egyházi vezetők redukálni akarják a magyar pasztorációt és a magyar papokat is belevonni az országos pasztorációba. Valljuk meg azt is, hogy nagy lelki megterhelést jelent a magyar pap számára, ha látnia kell, hogy hívei egyre fogynak, hogy még azok is, akik misére járnak, szívesebben mennek el gyermekeikkel a német vagy a francia misére. A magyar papnak sokszor az a benyomása, hogy szélmalomharcot folytat és saját maga előtt is nevetéssé válik. Meg aztán van-e jogunk híveinket egy kettős életre kényszeríteni? Helyes-e a magyarság iránti hűség címén a felszívódásukat megakadályozni és bennük egy bizonyos lelki meghasonlottságot előidézni? Mert nemde ezt tesszük, amikor hangoztat-

TALLOZÁS

(Az első oldal folytatása)

indított egy szaharai szabadságharcot s azt mindennel ellátja, 500 ezerre szőköt fel a szaharai lakosság száma. Ez a «csoda» nyilván nem a születések szaporodásával áll összefüggésben, hanem odavezényelt idegen elemek jelenlétével. Már csak Waldheim főtitkár áldása hiányzik, hogy az Egyesült Nemzetek Szövetsége egy új állammal «gazdagodjék»!

Érdekes volna összehasonlítani a franciák utolsó két nagy katonapolitikusát, Pétain marsallt s De Gaulle tábornokot. Ki volt nagyobb? Ki használt többet nemzetének? Pétain, aki súlyos megalázkodás árán megmentette Franciaország egy részét a német megszállástól s a már megszállott részen is túrhetőbb életfeltételeket eszközölt ki, mint amilyen egy totális megszállás szokott lenni, avagy pedig De Gaulle, aki Londonba menekült, ahol azonban angol-amerikai részről szintén súlyos megalázások után sikerült csapatokat szervezni s a végső győzelemben osztozkodni?

Maguk a franciák nem tudnak ma sem megegyezni ebben a vitában, mi kívülállók még kevésbé. Mi csak azt látjuk, hogy Pétain a francia nép érdekeit tartotta szem előtt, De Gaulle a francia glóriát. Pétain lemondott a dicsőségről a népért, De Gaulle feladta a népet a francia glóriáért.

Jellemző azonban, hogy Pétain halálhíreire abban a zord börtönben a La Manche-csatorna egyik tenyérnyi szigetén megjelentek régi katonái s imádkozva virrasztottak s a Minden-szentek litániája végére mindig hozzátették: — Pétain marsall, könyörögj érettünk! S azóta minden halottaknapján, ezidén is, a börtön udvarán sokan állják körül Pétain sírját. Viszont De Gaulle sírjánál halottak-napján 1-2 intimsán kívül senki sem jelent meg. Ilyen szokott lenni a népitélet!

Sokan csodálkoznak azon, hogy a Vörös Brigád (RAF) gyilkosságra betanított és megszervezett osztagai annyira tért tudnak hódítani a mai ifjúság, fiúk és lányok között. Én nem csodálkozom, sőt nagyonis érthetőnek tartom. Ezek a fiatalok egyebet se látnak a televízióban, mint rablást, lövöldözést, fosztogatást, véres utcai harcokat, bombarobbanásokat, gyújtogatást. Ezek az ifjú nézők annyira hozzászoknak a kiontott vérhez, az emberi élet felelőtlen kioltásához, a rendőrség gyűlöletéhez, hogy az eredmény a Vörös Brigád ehatalmasodása a társadalom felett!

Nyisztor Zoltán

juk, hogy német vagy svájci vagy francia polgár létükre magyaroknak kell maradniuk? Elbizakodottság lenne részéről, ha ezeket az életbevágó problémákat most meg akarnám oldani. Inkább csak egy-két szempontot szeretnék megvívítani, amelyek talán hozzájárulhatnak a kérdések tisztázásához.

Minden emigrációnál bizonyos lelki feszültséget tapasztalhatunk. Ez főképpen akkor igaz, ha a hazából való kiszakadás nem emigráló szándékkal, hanem menekülés vagy bujdosás formájában történt. Már pedig bizonyos, hogy sokan, talán a legtöbben, a visszatérés reményével hagyták el országunk határait 56-ban. Azt remélték, hogy hazánk állapota rövidesen megváltozik és hogy aztán visszatérhetnek. Mivel ez a változás nem következett be, a menekültek idővel átalakultak emigránsokká, azaz gyökeret fogtak. Ezt nem is lehet rossz néven venni tőlük; egy-egy idegen kis népcsoport nem élhet idegenként — mintegy légüres térben — hosszabb ideig egy országban. A családalapítás, a vendégországba való beházasodás, a külföldön született gyermekek arra készítik a menekülteket, hogy megállapodjanak, gyökeret fogjanak, új állampolgárságot szerezzenek. A vendégországtól sem lehet megkövetelni, hogy ezernyi és tízezerrel többet idegen testként, integrálás nélkül kebelén megtűrjön.

Ezzel a vázolt ténnyel viszont máris adva van egy bizonyos lelki ellentét: az ember azon van, hogy az új hazában beváljék, hogy jól érezze magát, hogy gyermekeinek jövőt biztosítson, másrészt a régi hazájához szálak fűzik, amelyeket nem lehet egyszerűen elszakítani. Ezért az emigrált magyar, még ha új állampolgárságot is szerez, végeredményben mégiscsak érzi, hogy neki otthon lenne a helye, hogy a külföld továbbra is idegen marad számára: ezt az idegenszerűséget néha még a gyermekei is fogják érezni. Ezt nevezném sorstényezőnek. Azért sorstényező, mert nem mi kerestük, nem mi választottuk ki magunknak, ezt a sors, vagy jobban mondva Isten, aki a sorsnak is az Ura, mérte ránk. Az ezzel járó lelki feszültséget teljesen elkerülnünk nem lehet, inkább meg kell tanulnunk, hogy vele éljünk és hasznot húzzunk belőle. S ha valaki egyáltalán soha nem érzi e lelki ellentétet, szerencsésnek mondhatja magát, de az is lehet, hogy csak nagyon felületes természetű, vagy hogy csupán opportunizmusból jött nyugatra.

Elismerem, hogy az 56-os években a kétszázézerrel magyar részben tömegpszichológiai ráhatás következtében hagyta el hazánkat. Az is lehet, hogy nem épp azok kerültek nyugatra, akik leginkább rászorultak volna s hogy olyanok kimenekültek, akik otthon is boldogulhattak volna. De ilyesmit nem lehet hajszaifinomán elhatárolni és ez nem is szükséges. Tény mindenesetre, hogy hazánk számára óriási vérveszté-

séget jelentett nemcsak a szabadságharcunk, hanem az azt követő érvágás is, amely a nyugatra való özőnléssel együtt járt. S ha hozzávesszük, hogy a magyar kommunista kormány éveken át igazi nemzetirtó politikát folytatott — abortusz törvény — és a nemzeti öntudatot minden eszközzel elnyomta, hogy Magyarországot egy tőlünk idegen világhatalom uralma alá hajtsa, akkor mégiscsak rá kell döbbernünk a magyarság iránti elkötelezettségünkre.

Megvallom, bennem alig van magyar vér, inkább a monarchia népei valamilyen egyvelegének a lecsapódása vagyok, de magyarnak neveltek, magyarnak éreztem magamat mindig és menekülésemkor és utána is újból és újból feltettem magamnak a lelkiismereti kérdést, hogy szabad volt-e nyugatra szakadnom. S mindig felidéztem magamban Petőfi szavát: «Sehonnai bitang ember, ki most ha kell, halni nem mer». S Vörösmarty szavai is visszhangzottak lelkemben: «Áldjon vagy verjen sors keze; itt éléd s halnod kell». De aztán rádöbentem, hogy a menekülés még nem jelent szükségképpen hűtlenséget a magyarság iránt. Jézus sem tiltotta meg övéinek, hogy üldözés esetén elmeneküljenek: «Ha valamelyik városban üldöznek, meneküljétek másikkba», mondta (Mt 10, 23). És a magyarok a nemzeti elnyomás idején nem tartották jellemtelenségnek az elrejtőzést, sőt a külföldi bujdosók nevét tisztelettel emlegették. Hűtlenségről csak akkor beszélhetnénk, ha a külföldre menekült magyar önzően csak a maga javát keresné és a haza iránti kötelességeiről megfeledkezne.

Amikor Mindszenty bíboros Bécsben tartózkodott, egyszer felkerestem és hosszú órákat vele töltöttem. Sok mindenről beszélt, sok mindent elmondott életéből s búcsúzáskor azt mondta: «Nekünk, magyar papoknak az a kötelességünk, hogy híveinket úgy vezéreljük, hogy egykor, amikor út a felszabadulás órája, hajlandók legyenek hazánkba visszatérni». Amikor észrevettem, hogy kissé hitetlenkedve ránézek, szinte haragosan jelentette ki: «Tudom, nem fognak mind hazatérni, de kell, hogy hazánk javát keressék». Mindszenty olyan volt mint egy ószövetségi próféta, neki az ideális, megalkuvás nélküli magyar magatartást kellett hirdetnie s nem sokat törődött azzal, hogy majd gyakorlatilag mily mértékben valósítható meg.

A mi dolgunk most, hogy Mindszenty nyomdokába lépve, aprópénzre váltsuk ezt a ránk hagyott tanítást és konkrétan megvalósítsuk azt, amit ő a maga sajátos, abszolút, ellentmondást nem tűrő módjában megfogalmazott. S ha talán jobban is ismerjük a konkrét nehézségeket mint ő, e nehézségek ellenére azon kell lennünk, hogy híveinkben a magyar öntudatot ébren tartsuk. Nem arról van szó, hogy lelkipásztori munkánkban politizáljunk — mint ahogy

azt manapság sokan teszik, akik saját baloldali nézeteiket próbálják híveikre ráerőszakolni az evangélium hirdetését meg elhanyagolják — mi a kereszténységet hirdethetjük és hirdetésünket magyar szentjeink és nagyjaink példájával is illusztrálhatjuk. Mily előnyt jelent ily szempontból a burg kastli gimnázium, ahol a gyerekek a magyar nyelvet, a magyar történelmet, a magyar hagyományokat, beleértve a népitáncot is, megismerhetik, megtanulhatják. Persze kell, hogy nemzeti értékeink a kereszténység értékeivel meggazdagodjanak. Mindszenty fájdalommal tapasztalta, hogy az ún. szabad Európa népei mily erkölcsi fertőbe, mily világnézeti nihilizmusba süllyedtek, szerette volna hinni, hogy fiatal magyarjaink különbek.

Nos, ezt a büszke keresztény magyar öntudatot kell nekünk híveink lelkében ébrentartani és ápolni. Ne legyen azonban ez az öntudat sovinizmus, ne virtuskodásban, hencegésben, más népek leértékelésében nyilatkozzék meg. Ne is merüljön ki abban, hogy néha nemzeti ünnepléseink és megemlékezéseink alkalmából szavakat és hazafias beszédeket tartunk, nemzeti zászlót lengtetünk, nemzeti kokárdát viselünk — ez a hazafias romantika nem rossz, sőt néha szükséges is lehet —, de nemzeti öntudatunk elsősorban abban nyilatkozzék meg, hogy hiteles keresztény magyar értékeinket a nyugati világ kulturális és emberi értékeivel ötvözzük és aztán kamatoztatjuk. Így egyrészt megbecsülést szerzünk a magyar névnek a nyugatiak szemében, másrészt a nyugaton meggazdagodott értékeink hazánknak is javára válhatnak. S véleményem szerint ez a törekvésünk, hogy továbbra is a magyarság javát tartjuk szem előtt, hogy továbbra is hazánk javára dolgozunk, fontosabb mint az, hogy egykor majd sokan vagy kevesen térnek-e haza Magyarországra. Ha rövidesen megváltozik a nemzetközi helyzet, lehet, hogy még sokan térnek vissza, ha pedig még hosszú évtizedekig tart, akkor a fiatalabb magyar generáció egy jó része már csak hírből ismeri az óhazát, s legfeljebb hazalátogat nyaranta, de már jobban az új hazában érzi magát. De mégsem lesz értéktelen a magyarság szempontjából ez az új generáció sem, ha nem vesztette el a magyar identitását, mert akkor külföldön élve is barátokat szerezhet országunknak és anyagi és szellemi javaival hozzájárulhat hazánk újjáépítéséhez. A feltétele ennek azonban, hogy a magyarok az új hazában ne szívódjanak fel maradéktalanul, hanem hogy sajátosságaikat, értékeiket, nyelveket megtartva integrálódni tudjanak az új hazában. S mivel minden kollektív identitástudat csak kollektív keretben valósul meg, kell hogy a magyarok valamilyen kapcsolatot tartsanak fenn egymással, mert különben az együvé tartozás érzéke lassanként ehomályosul. Ily szempontból, ha van egyáltalán valami, ami a teljes felszívódásnak útját állhatja — nem az integrációé! — a magyar pasztoráció az! A magyar pasztoráció azáltal, hogy intézmény, biztosíthatja a legkönnyebben a magyarok magyarságának strukturális keretét is.

A magyar külföldi papra igazán nagy feladat hárul. Nem oly nehéz e feladat mint az otthoni papé, de mégis nehéz, mert a pasztorációt úgy kell kifejtenie, hogy a hívek üdvösségét és magyarságát és ugyanakkor az új haza érdekét is szolgálja. Hogy ez nem megy benső küzdelem és viaskodás nélkül, az világos. De e benső küzdelmet vállalnunk kell, mert csak így segíthetünk híveinken, mert csak így érthetjük meg őket igazában. A költő a magyar elnyomás idejében e szívbemarkoló szavakat intézte a gólyamadárhoz: «Neked két hazát adott végzeted, nekünk csak egy volt, az is elveszett». Bizony

ÚJ ESZTENDŐ

Ó esztendő
Új esztendő —
Feneketlen
Zsák az idő:
Egy a szája
S a feneke:
Ahol vége,
Ott kezdete.

Forog a föld
A nap körül,
Mint pillangó
A fény körül:
A fény körül,
A tűz körül,
Távol-közel
Hűl és hevül.

Télvíz fagyaszt,
Tavas olvaszt:
Tavas olvaszt,
Nyárnap forraszt:
Nyárnap forraszt,
Ősz elválaszt,
Ő év halaszt,
Új feltámaszt.

Edélyi József

Szent István Koronája 33 év után «hazatér»

1978 január 5. és 6-án adják át az amerikaiak Budapesten a Magyar Szent Koronát.

Az Amerikai Egyesült Államok kormánya budapesti nagykövete által közölte a Magyar Kormánnyal, hogy a Szent Korona átadására január 5. és 6-án kerül sor. Január 5-én egy amerikai küldöttség hozza át Budapestre. Hogy kikből áll majd ez a küldöttség, nem közölték, csak azt jelezték, hogy amerikai magyarok is képviselik a küldöttségben az amerikai népet, mely a Szent Koronát hozza vissza a magyar népnek. — Legújabb jelentések szerint, Cyrus Vance amerikai külügyminiszter, aki Carter elnökkel európai körútra indul, személyesen adja át a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa, Losonci Pál kezére, aki a magyar nép nevében veszi át a Szent Koronát. Ez az aktus január 6-án a Parlamentben megy végbe ünnepélyes keretek között. Az átadásnál ott lesznek az összes vallásfelekezetek képviselői: Lékai László esztergomi érsek, az ország primása a Katolikus Egyház részéről; a Protestáns Egyházak fejei, a budapesti főrabbi, végül a magyar kulturális élet képviselői.

Az «amerikai nép» azzal a reménnyel adja vissza jogos tulajdonosának, a magyar népnek, a Szent Koronát, hogy ezt a legfőbb nemzeti ereklyét az őt megillető helyen állítsák ki, ahol ünnepélyes alkalmakkor minden magyar a külföldön élők is, szabadon megnézhessék. — Úgy hírlik, hogy ez a hely a helyreállított Budai Várban lesz.

Az Amerikai Kormány véleménye szerint a jelenlegi Magyar Kormány megérdemelte ezt a gesztust, bár hangsúlyozzák, hogy nem a Magyar Kormány kérésére adják vissza a Szent Koronát. Amerikai újságírók ezzel kapcsolatban nem szűnnek meg dicsérni Kádárt, mondván, hogy a keleti blokk összes államai közül Magyarország tartja leginkább tiszteletben a Helsink-i határozatokat az emberi jogok védelméről és teljesíti egyéb nemzetközi kötelezettségeit. — Hogy milyen érzéssel fogadják ezt a hirtelen elismerésáramlatot otthon a gondolkodó és mélyebben látó magyar testvéreink, különösen azok, akik nem utazhatnak vagy nem utazgatnak nyugatra, arra a nyugatra, mely kényelme és anyagi jóléte érdekében odadobta őket Kelet-Európa többi leigázott nemzetével együtt a Szovjetnek, azt csak sejtethjük. Minket, a szabad világban élő magyarokat pedig keserűség fog el, ha arra

ez az otthoni magyarok sorsa, meg a mi sorsunk is. Az otthoniaké, mert nem élhetnek szabad hazájukban, a miénk, mert hazánkat el kellett hagynunk. Ám az élet folyik tovább otthon is, külföldön is, és ez helyén van így. A szabadságharc hősiességét nem állandósíthatjuk sem társadalmi életünkben sem bensőleg szívünkben. Ezért egy bizonyos sorsadta kettősséget el kell viselnünk és úgy kell élnünk, hogy mint a gólyamadár azt érezhessük, hogy nekünk is két hazát adott a végzetünk. Az egyikből származunk, a másikban élünk. Az egyikben gyökeret verünk, a másikat felejtünk nem szabad. Mindkettőt szerethetjük, mindkettő iránt vannak kötelességeink. Sőt, ha az egyiket kiiktatjuk életünkéből, a másiknak is ártunk. Ha nem teljesítjük polgári kötelességeinket az új hazában, akkor a régi hazánknak hogy válhatnánk díszére? S ha megtagadjuk régi hazánkat, nemde csak jellemtelen, végeredményben csak értéktelen elemmel gazdagítjuk az új hazát is. Ezért mi magyar papok, amikor a külföldi magyarság örök üdvén fáradozunk, ép lelki egyensúlyuk érdekében a magyarságukat is ápolnunk kell, különben nem tudnak a magyar emigráns sajátos kettős kötelességének eleget tenni.

PROF. P. MEHRLE TAMÁS OP

gondolunk, hogy megint hiába volt minden érvelés, minden kérés és tiltakozás! Sorsunkat nemcsak keleten, de nyugaton is, idegenek intézik önkényesen, csak azért, mert testvértelen és fegyvertelen kis nemzet vagyunk.

Ezeréves történelmi tragédiánk újra és újra megismétlődik: «két pogány közt egy Hazáért...» A szomorú csak az, hogy mindig bőven akadnak sorinkban megalkuvó, sőt áruló magyarok, akik mindig hajlandók nyomorult haszonlesésből együttműködni hol az egyikkel, hol a másikkal...

A Szent Jobb 1945. augusztus 19-én hazatért. Az ország könnyes áhitattal, szinte égi jelként fogadta az orosz megszállásban. A Szent Koronának, a nemzet legféltettebb kincsének, azonban, mint annyiszor a magyar történelemben még hosszú és viszontagságos utat kellett megtenni.

Mikor az összeomlás már elkerül-

hetetlennek látszott, Horthy Miklós kormányzó elrendelte, hogy a Szent Koronát «biztonságba» kell helyezni. Először a Várkertben akarták elásni, de a bombázások miatt biztonságosabbnak látszott egy pince. Így ásták el, a két koronaőr: Báró Perényi és Báró Radvánszky tudtával és beleegyezésével, a koronaország szenespincéjében. Szálasiék uralomrajutása után, amikor az oroszok már körülzárással fenyegettek Budapestet, Szöllösy miniszterelnök, a Szent Koronát a Szent Jobbba és a többi koronázási ékszerrel együtt elvitette Veszprémbe. A két koronaőr vele adta a náluk lévő két kulcsot a páncélládaéhoz, mivel már nem tudták elhagyni Budapestet. A koronaország innét Kőszegre vitte a Szent Koronát és a többi koronázási ékszer és a Honvéd laktanyában helyezte el. Az orosz ágyuk dörgése közepette, nyomorúságos teherautón menekült a Szent Korona, a magyar államiság és nemzeti függetlenség ezeréves szimbóluma a számkivetés felé. A koronaországnek sokszor erőszakkal kellett utat törnie magának a menekülő áradatban.

A további eddig ismert állomások: először a Salzburg melletti Attersee, majd Maxsee. — Hogy a koronázási kincseket: Szent Korona, Ország Almája, Jogar és a Kard, jobban elrejthessék, a koronázási palástot és Szent István Jobbját Pajtás Ernő ezredes, a koronaország parancsnoka, megőrzésre átadta Strasser, Mattsee-i plébánosnak. — Ezek sorsáról előző számunkban már tudósítottunk. A súlyos koronáládát pedig átvitette a Mattsee mellett fekvő Zellhofba és ott egy szénapadláson elrejtve őriztette. A korona azonban ekkor már nem volt benn a páncélládaiban és erről az őrségből csak négyen tudtak. A Szent Koronát ugyanis Pajtás ezredes az amerikaiak közeledtére két megbízható altisztrel kivette a ládából és a Mattsee-i tó partján egy sziklafal tövében benzineshordóba zárva elásta.

A koronálada az amerikaiak kezére kerül.

Május 3-án 12 amerikai Jeep jelent meg váratlanul a Zellhof-i szénapajtánál. Körülvették az épületet, a koronaorséget lefegyverezték, — alabárdjait is összetörték —, a koronáládát pedig hatalmukba kerítették és vitték egyenesen Augsburgba a 7. Hadsereg főhadiszállására. A koronálada három kulcsát ott Gömbös Ernő századostól, Szálasi volt segédtisztjétől, megszerezték és azon nyomban kinyitották. Nagy volt azonban a megrökönyödésük, amikor pont a legnagyobb kincs, a Szent Korona hiányzott a ládából.

Előszedték Pajtás ezredest a fogolytáborból és agyonlövésrel fenyegették, ha a Korona elő nem kerül. Vitték azon nyomban Pajtás ezredest vissza Mattseeba és ásták. A megadott helyen csakhamar előkerült a benzines hordó és benne sértetlenül a Szent Korona.

Eddig a Szent Korona útját eléggé megbízható nyomokon követhetjük. Azután, hogy az amerikaiak kezére került, hollétére homály borul. Egyesek úgy tudják, hogy Eisenhower tábornok, a későbbi amerikai elnök, főhadiszállására vitték, aki az amerikai hadsereg műkincseket megőrző osztályának adta át Wiesbadenben. Mások szerint viszont évekig Frankfurtban őrizték. Voltak olyan hírek is, hogy Rómába, a Vatikánba került. — Biztos azonban az, hogy csak évek után szállították át az amerikaiak az USA-ba a Fort Knox erődbe, ahol az Egyesült Államok aranykincseit őrzik...

Innét indul el, nem tudjuk, hogy vízen-e vagy levegőben, Budapest felé, hogy minden magyar tiltakozás ellenére, Vízkereszt ünnepén, a Háromkirályok ünnepi ajándékként, a «szabad amerikai nép» ünnepélyesen átadja azt a még mindig Szovjet rabigában görnyedő «magyar népnek».

Aki kívülről nézi csupán ezt a színdarabot, bohózatnak is vehetné. Nekünk, szegény idekinti és otthoni magyaroknak azonban szomorú játék és keserű lesz tőle a szánk íze és nehéz a szívünk. — Milyen másképpen fogadtuk 33 évvel ezelőtt a Szent Jobbot! És mennyire másképpen képzeltük el a Szent Korona visszatérését! Milyen maiv is az az Amerika Jimmy Carter elnökével és tisztviselőivel együtt! Mert mennyire nincs történelmi érzékük és tapintatuk más népek sorsának a megítéléséhez és megértéséhez. — Hogyan is érthetnék azt, hogy az 1956-os magyar szabadságharc cserbenhagyása után most a magyar szabadság és nemzeti függetlenség ezeréves szimbólumát, amit sikerült a rabtartók elől a szabad nyugatra mentenünk, most ugyanez a nyugat kényszeríti vissza a Szent Koronát a hazai rabságba?!

H. F.

A Magyar Szent Korona

A Szent Korona több különböző korú és eredetű részből áll. Az alsó arbrons oromdíszével bizánci típusú női korona volt, amelyet Deér József megállapítása szerint III. Béla (1173-1196) készíttetett első felesége, Antióchiai Anna számára. Zománcképei, köztük Dukász Mihály császár és fia, meg I. Géza képmása valamely császári ajándéktárgyról való. A felső pántokat megcsontkítva és erőszakkal hajlítva hevenyészve illesztették az alsó részre. Míg Bárányné Oberschall Magda a XI. század elejére keltezi a pántokat, a kutatók többsége XII. századi magyar munkának tartja.

Vajay Szabolcs... a keresztéről feltételezi, hogy az első király országalmájáról vették le és ezzel adták meg a koronának a Szent István-i ereklye jellegét. (Bogyay Tamás: Stephanus Rex).

Az eredeti korona, amit II. Szilveszter pápa küldött Szent Istvánnak, a Szent Király halála utáni trónviszályok és harcok zűrzavarában, sajnos, elveszett. A mostani azonban annak teljes értékű jogutóda, hiszen a magyar nemzet küzdelmes történelme, tömérdek véraldozata és nyolc évszázados joggyakorlata szentelte meg.

Várom üdvösségedet, Uram! Tégy hát, ahogy megígérted (Zsolt. 119, 166.)

Mi keresztények mindig várjuk Isten üdvösségét. Valahányszor szentségekhez járulunk, imádkozunk, Isten igéjét olvassuk, Krisztusnak kegyelemben történő jövetelét várjuk. S ameddig a földön élünk, várjuk eléréseét halálunk óráján és a világ végén. Az ekkor történő Krisztus-jövetelre utalnak elsősorban az apostoli hitvallás e szavai: «onnan léssen eljövendő ítélni eleveket és holtakat».

Az Isten ítéletébe vetett hit az Ószövetségnek legalapvetőbb meggyőződését alkotja. Isten ítélete alatt sokszor csak a történelem folyamán megnyilatkozó igazságszolgáltatást értik. A kinyilatkoztatás előrehaladtával azonban, főképpen a prófétáknál, az ítélet eszchatológikus, azaz a világ végére vonatkozó színezetet vesz fel. Dániel könyve iszonyatos képet rajzol a végső ítéletről, amely a történelmi időt berekeszti és az Emberfia örök birodalmát megnyitja. Az Emberfiára vonatkozó szövegnek nagy a fontossága, mert Krisztus is, annak az igazolására, hogy ő az Ószövetség által meghirdetett Messiás, szívesen Emberfiának nevezi önmagát. Dániel szövege így szól: «Láttam az éjjeli látomásban, hogy íme, az ég fehéin valaki közeledik. Olyan volt mint az Emberfia. Amikor az Ős-öreghez ért, színe elé vezették. Hatalmat, méltóságot és királyságot adott neki. Minden népek, nemzetnek és nyelvnek neki kellett szolgálnia. Hatalma örök hatalom, amely nem enyészik el soha, és királyságának nem lesz vége» (Dán 7, 13-14). Vessük össze e szöveget Jézus szavaival: «Amint (ugyanis) az Atyának élete van önmagában, a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában, s hatalmat adott neki, hogy ítéletet tartson. Mert elérkezik az óra, amikor a sírokban mindnyájan meghallják az Isten Fia szavát, és előjönnek. Akik jöt tettek, azért, hogy föltámadjanak az életre; akik gonoszokat tettek, azért, hogy föltámadjanak a kárhozatra» (Jn 5, 26-29).

Az Ószövetség az ítéletet félelmetes színekben festi le. Még ha tekintetbe vesszük is, hogy a képeket nem kell szó szerint venni, Isten napjának az elérése mindenképpen félelmetesnek ígérkezik. Az Újszövetség ugyan nem a félelem, hanem a szeretetnek az evangéliumát hirdeti, azonban azok, akik Isten üdvözítő szeretetét megvetik, büntető szigorát vonják magukra. Jézus, aki önmagát szelíd szívűnek nevezte, ugyancsak keményen megfenyegeti azokat, akik nem hallgatnak szavára. Ha követői igazsága nem múlja felül a farizeusokét, nem jutnak be a mennyek országába (Mt 5, 20), aki felebarátját sértő szavakkal illeti, méltó a pokol tüzére (Mt 5, 23), aki bűnös vágygal néz egy asszonyra, lelkében már paráználkodott vele és aszerint lesz elbíráva (Mt 5, 28). Azoknak a városoknak a sorsa, amelyek nem fogadták be Jézust, az utolsó ítéleten szörnyűsegebb lesz, mint Szodomának a sorsa, melyet Isten tüzesövel pusztított el (Mt 11, 24). «Az emberek — olvassuk —, az ítélet napján minden fölösleges szóról majd számot adnak. Szavaid alapján igazulsz meg és szavaid alapján vonsz magadra ítéletet» (Mt 12, 36-37). Azoknak, akik konkolyként élnek az emberek közt, aratáskor, tehát a világítéletkor, kemény elbánásban lesz részük: «Az Emberfia elküldi angyalait, hogy szedjenek össze minden botrányt és minden törvénytöredéket. Ezeket tüzes kemencébe vetik, ott sírás és fogcsikorgatás lesz» (Mt 13, 41-42). E kifejezések «sírás és fogcsikorgatás» különben is egyes példabeszédek végén refrénszerűen térnek vissza. Arról, aki botrányt okoz, Jézus azt mondja: «Jobb volna neki, ha malomkövet kötnének a nyakára és tengerbe vetnék» (Lk 17, 2). Kétségtelen, hogy Jézus a hagyományos ószövetségi képekben írja le az ítéletet, tehát sok mindent nem szabad

szó szerint vennünk, azonban arra vonatkozóan semmi kétség nem állhat fenn, hogy a végítélet igazságos, kemény és visszavonhatatlan lesz.

Hitünk e tanításából az következik, hogy nem szabad emberi önállóságunkat és szabadságunkat túlbecsülnünk és azt képzelünk, hogy az ember saját életének és az emberiség életének a legfőbb ura és normája. Egyedül Isten a mi Urunk, Ő a teremtőnk, csak benne és iránta való engedelmisségünkben érhetjük el végső célunkat és boldogságunkat. Az öszüléinknek adott parancs bennünket is kötelez: a jó és rossz fájából nem szabad ennünk, azaz nem szabad önmagunknak megszabnunk, mi a jó és a rossz, hanem isteni akarátának, törvényének kell engedelmességnünk, mert ha nem tesszük, nekünk is meg kell halnunk, azaz elveszítjük az örök boldogságot. Isten Jézus Krisztusban rámutatott az egyedüli útra, mely hozzá vezet s a parancs, melynek engedelmeskednünk kell, a szeretet parancsa. A beléje vetett hitünkön, iránta való szeretetünkön és engedelmisségünkön fordul meg örök sorsunk. Már itt a földön kell választanunk és színt vallanunk, de választásunk az örök életre kihat: «Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, aki azonban nem hisz, az már megítéltetett» (Jn 3, 18).

Valaki kérdezhetné: miért szükséges a végítélet, ha Isten már végérvényesen megítél bennünket halálunk pillanatában? A külön ítéletben Isten megítél bennünket egyéni lelkiállapotunk szerint. Az ember azonban nem elszigetelt egyén, van társadalmi feladata, küldetése és hivatása is. Szükséges tehát, hogy kollektív értéke szerint is ítélet alá essék. Ez az ítélet csak akkor történhetik meg, amikor az emberiség történelme már véget ért. Életünk halálunkor megszűnik ugyan — mondja aquinoi Szt. Tamás —, azonban kihátásában még folytatódik az emberiség történelmében. Ezért kell, hogy társadalmi mivoltunkban is megítéltsünk és hogy embertársaink is tudomásul vegyék, mi jót vagy rosszat tettünk hozzájuk való viszonylatunkban. Az ember a halála után a többiek emlékében tovább él, de ez az emlék gyakran nem felel meg annak, amit érdemelt. Az ember gyermekeiben is tovább él, de azok élete sem felel meg mindig annak a nevelésnek, melyet szüleitől kaptak. Az ember tovább él tetteiben, egyes emberek cselekedetei kihatással vannak egész nemzedékekre. Ezért szükséges tehát a világ végén az egyetemes ítélet, amikor minden napfényre kerül (T III, q. 59, a.5). Az ítélkező bírónak a trónusa, a felhők és a harsonázó, a jobb és a bal oldal, az aratás és a jutalomkiosztás . . . mindezek csak képek, melyek emberi módon érzékelhetni akarják azt a tagadhatatlan tényét, hogy az ember egyéni és kollektív mivoltában Istennek tartozik felelősséggel. A Jelenések könyve e szavakat adja a megdicsőült Emberfia szájába: «Én vagyok, aki a veséket és a szíveket vizsgálja és megfizetek mindenkinek, kinek-kinek a tettei szerint» (Jel 2, 23); «Légy hű mindhalálig, és életet adok neked» (Jel 2, 10).

Isten azonban nem akarja, hogy csak félelemmel, hanem bizaommal is gondoljunk az utolsó ítéletre. Akik jót tettek, főképpen akik iránta való szeretetből felebarátukról gondoskodtak, azoknak nincs mit félniök. Az utolsó ítélet leírásában Jézus pásztornak nevezi magát, aki különválasztja a jókat a gonoszoktól, miként a pásztor is elkülöníti a juhokat a kosoktól. A jókat megdicséri, mert enni adtak neki, amikor éhes volt; inni, amikor szomjas volt; ruhát, amikor meztelen volt; s meglátogatták, amikor beteg volt, vagy börtönben sínylődött. A gonoszokat megroja, mert mindezt elmulasztották. S

amikor a jók is, a gonoszok is csodálkozva kérdezik, mikor lett volna alkalom vele jót tenni, a válasz így hangzik: «Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek . . . amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek» (Mt 25, 40 és 45). A jókat e szavakkal bocsátja az örök életre: «Gyertek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nek-

tek készített országot!», s a gonoszokat e szavakkal ítéli el: «Távozzatok szíнем elől, ti átkozottak, az örök tűzre, amely a Sátánnak és angyalainak készült» (Mt 25, 34 és 41). S Krisztus e tömör szavakkal fejezi be az utolsó ítéletre vonatkozó beszédét: «Ezek örök büntetésre mennek, az igazak meg örök életre» (Mt 25, 46).

PROF. P. MEHRLE TAMÁS OP

Regnum Marianum

A Damjanich-utca 50 számú ház alig különbözött külsejében a többitől. Ez volt a Regnum Marianum székháza, az udvar mögött egy kápolnával és még hátrébb játszótérrel, a hozzátartozó földszintes szerény cserkészthon-házával. A házban magában a regnumi atyák laktak csak, mi fiúk csupán bejártunk kongregációra, cserkészgyűlésekre, cserkészképzésekre, gyakorlatokra, vad méta-csatákra a hátsó játéktéren és szindarabok betanulására és rendezésére az elülső «nagy» teremben, melynek természetesen színpada is volt függönnyel és kulisszákkal. Magam is írtam, azt hiszem, ötödikes gimnazista koromban egy szindarabot «Grizeldis, avagy a vártorony királykisasszonya» címmel. Óriási sikerrel adtuk elő, a sötét színpadon hátul még a hold is feljött. Magam csináltam, egy alumíniumvödör fenekéből készült.

A «Regnum», ahogyan neveztük és szerettük, sokan, valamennyien, akiket a «regnumi atyák» neveltek fel a háború utáni nehéz esztendőkből, mint mondottam, külsőleg csupán egy ház volt a sok közül. De fogalommal lett mégis. E ház szellemének delejes kisugárzása messzire hatott. A «regnumi székhem» néhány év alatt program és hitvallás lett, melyre fel kellett figyelni. Új tartalommal töltötte meg a pedagógia kereteit és teljesen újszerű gyakorlati példákat állított fel a nevelés területén. És ha a Regnum Marianum cserkészcsapatainak oszlopai, élükön a nagy regnumi cserkészzenekarral, mely külön is országos hírnévre tett szert, végigvonultak az Andrassy-úton a tavaszi «nagyszemlére» és száz meg száz torokból harsogott az induló «Fiúk fel a fejjel, ez a harc a miénk, katonái vagyunk valahányan» — akkor megálltak a járókelők a járdák szélein és meglepett érdeklődéssel nézték ezt a lelkes gárdát, nem igen tudva, mitől ragyog úgy a fiúk szeme, mitől olyan magabiztos minden lépésük, mi fűti őket belülről . . .

Mert a regnumi atyák tudták, hogyan kell a fiúkból «emberebb embert és magyarabb magyart» nevelni; kongregánistákat, cserkészeket, akik «magukkal szemben szigorúak, de másokkal szemben gyengédek».

Kik voltak ezek az atyák, ezek a férfiak, akiknek sikerült Teleki Pállal, Sík Sándorral, Radványi Kálmánnal és még néhány más kimagasló egyéniséggel együtt az akkori társadalom ifjúságából egy elit-gárdát nevelni fel?

A Regnum Marianum házfőnöke Shvoy Lajos volt, későbbi püspöke Székesfehérvárnak, utóda a nagy Prohászka Ottokár püspöknek. Egyházi férfiúról is meg lehet állapítani, hogy feltűnő jelenség. Mert Shvoy Lajos valóban az volt. Arcvonásait mintha szobrász mintázta volna meg férfiidejében. A kisoroszi első cserkész-vizitáiban ő volt a legjobb evezős, a leggyorsabb úszó. Egyik «fiát» ő mentette ki a Duna veszélyes örvényéből. Komoly hangja szívhez szólt és lélekbe markolt. Mindig kedves, meleg mosolyának ellentállani nem lehetett.

Koszterszitz József, a kalocsai érsekség későbbi kanonoka, úgy állt előttünk hatalmas alakjával, mint egy szobor. Kevés mozgású, megfontolt szavú, önfelegyelmű szorított egyénisége egy filozófus bölcsességével és hallatlan nyugalomával párosulva tiszteletet parancsolt. De aki vastag szemüvege mögött melegen csillogó szemébe nézett, tudta, miért szerette őt mindenki, aki ismerte. «Kosztér atya» példakép volt, akit nem lehetett nem követni akarni. De nem is akadt olyan «Pacsirta» (mert ő volt a «Pacsirták» nevelője, mint ahogyan Shvoy atya a «Galam-boké» volt), aki a cserkész-táborban táborépítés közben fáradtságról vagy az éjjeli őrsegen álmoságról panaszkodott volna . . .

Jandik József: ha zsobája előtt elmentünk, akkor vagy hangos és jókedvű nevetése hangzott ki, ha mások is voltak nála, vagy hegedűjének hangja, ha egyedül volt. Mindig vidám lelkülete mindenkit magával ragadott. Erősnek és vidámnak szerette látni cserkészfiatit, a «Rigókat» is.

E rövid néhány sornak nem lehet célja, minden regnumi atyának emléket állítani, pedig méltó feladat lenne. De meg kell emlékezni Marcell Mihályról, a «Sasok» vezetőjéről és későbbi tudós egyetemi tanárról és nem hagyhatom ki e szerény felsorolásból Almássy Józsefet sem. Mert nem találkoztam azóta sem senkivel, aki a történelmet úgy ismerte és arról úgy tudott volna beszélni, mint ő, a «Darvak» nagy nevelője. Órákig hallgattuk őt el nem lankadó figyelemmel kirándulások, utazások alatt, mert mindent tudott a múlttól és a múltnak minden tanulságát le tudta vonni.

A Regnum régen nincsen már, senki nem él azok közül, akik ott éltek és alkottak. De emléke nem vesztet el! Olyan korban élünk, melynek nem egy, de sok «Regnumra» lenne szüksége. Hiszen úgy tetszik, mintha jelen korunkból kivesszett volna az idealizmus, mintha korunk emberei nem törekednének már eszményi célok elérésére. Mintha az egyedüli cél már csak az anyagi javak birtoklása lenne és mindaz, ami ezek révén megszerezhető. Pedig tudjuk, hogy az elért anyagi jólét nem tette boldogabbá az embert, kiegyensúlyozottabbá a kort. A regnumistáknak, az akkori nehéz körülmények között, nem voltak autói, nem utaztak távoli tengerpartokra nyaralni, de szemük csillogott az életörömtől . . . Milyen kiábrándító sok mai fiatalnak u-nott arcába, fiatalon kiélt, elfáradt tekintetében nézni, pedig ezek gyermekkoruk óta mindent megkaptak szüleiktől, a kortól, melybe beleszülettek, — csak egyet nem: idealizmust, mely jellemet nevel, mely becsületre, hűségre és emberszeretetre tanít.

Mi, akik ma még emlékezünk a Regnumra, tudjuk, hogy társadalmunk problémáinak megoldása a «regnumi szellem» újraéledése nélkül nem lehetséges. Vajon tudják-e ezt jelen korunk vezetői és irányítói is?

Csermő-Schneid Ottó dr.

Az élet könyvéből

AUSZTRIA

Linzi. Keresztelés: November 27-én a Neue Heimat-i templomban a szent kereszttség szentségében részesült: Szöcs László és Pöszöki Ilona fia, Tibor.

Hörsching. Halottaink: Pál István szobrászművész Steyerből, — okt. 9-én 74 éves korában hunyt el Linzben. —

Heib István volt bécsi evangélikus lelkész -- nov. 4-én hunyt el a Thalham-i otthonban. **Weiszhaupt Pál**, temették St. Georgenben i.A. -- Nov. 17-én hunyt el váratlanul **Hollós László** orvos. Csak néhány hete jött át a Traiskirchen-i táborból a Thalham-i otthonba. Szintén St. Georgenben temették november 19-én.

A derék kis magyar linzi cs.capat, az «Árpád» dec. 4-én számolt be az évi munkáról és a jól sikerült nagytáborról. -- Karácsonyi ünnepélyük dec. 26-án volt.

Kufstein.

A kereszttség szentségében részesült Bernhardt Éva és Nothdurst Johann leánya: Kerstin.

BELGIUM

Liège. Születések:

Kovács Zoltán, K. István és Schäffer Ilona fia: Eisdén
Mester Norbert, M. József és Benke Erzsébet fia: Stokkem
Arki Kristóf, A. Gyula és Kirsch Claudine fia: Liège
Sass Lőrinc, S. Ferenc és Jovis Martine fia: Bastogne
Nagy Marika, N. Lajos és Hannel Gerda leánya: Hauthalen
Gornycser Dávid, G. Lőrinc és Cseri Márta fia, Grace-Hollogne
Szendrei Sandra, Sz. József és Annie van Huylen leánya, Beyne-Heusay
Jandrin Emeric, J. Michel és Hübner Mária fia, Hermée.
Gratulálunk! Növekedjenek erőben, egészségben!

Házasságot kötöttek: Sebestyén Győző és Marie-Helène Stempicar, Retimeben. **Gratulálunk!** Éljenek boldogan!

Elhunytak az Úrban: Görgényi Károly, 40 éves korban, Dolhainben; Kroykó Béla, 59 éves korban, Liègeben. A gyászoló családoknak őszinte részvétünk!

A Liège-i magyar misszió a Szentföldre zárandoklatot tervez május második vagy június első felében, ha legalább egy 20 tagú csoportot sikerül összehozni. — Szívből kívánjuk, hogy a terv sikerüljön!

Pár szó az örömről — (Kalkuttai Teréz anya): Az öröm ima, az öröm erő, az öröm háló: lelket lehet vele fogni. — Isten az örömmel adakozót szereti! Az Isten iránti legigazibb hála, minden dolog örömteli elfogadása.

DÁNIA

Olvasóinkkal közöljük, hogy ezentúl az «Életünk»-et P. T. Kondra címére küldjük; cím: Postbox 838, DK-2100 Kobenhavn O.

A Dél-Svédországit pedig P. Horváth Kálmán S.J. Gladsvei 23, Oslo 4 Norge címre.

Róma: A kalocsai iskolánövérnek a római Szent István házában tartott káptalanon megválasztották a márciusban meghalt egyetemes főnöknő utódját, Mária Antónia nővért Torontóból.

A Via Tamagnon lakó Isteni Megváltó Leányai, akik az ottani zárandokházat vezetik, új főnöknőt kaptak Ivancsics Rozarina nővér személyében a Kastl-i Magyar Gimnáziumból. — Mindkét új főnöknőnek áldásos munkát Rómában!

Halottaink: özv. Sebestyén Jánosné, okt. 22-én, 88 éves korában hunyt el; özv. Tachauerné szül. Sternthal Gemma, nov. 7-én 78 éves korában, mindketten Rómában. — Nyugodjanak békében!

Gondolatok az «Uzenet»-ből (Itáliai magyar tájékoztató): Sirva jössz a világra és körülötted mindenki mosolyog; igyekezz úgy élni, hogy mosolyogva távozhass és körülötted mindenki sírjon. (Hindu közm.)

Ha azt akarjuk, hogy a pokol már itt a földön elszabaduljon, akkor csak mindent engedélyezni kell (Graham Greene).

FRANCIAORSZÁG

Lyon: Házasságot kötöttek: Paul Anna és Michel Bremond, Feyzin; — Ács Lajos és Rosette Sarragusa, Grasse Erős Ferenc és Mákszem Anna, Pernes les-Fontaines.

Az Örök Hazába távoztak: Nagy József 65 éves, Gaillard; — Erdős Vilmos, 45 éves, Martel-de-Janville (Bátaszék); Pritz Jakab, 75 éves, Sisteron; — Rosa Donata Szücsik, Sion-i 83 éves nővér, Bayonne; — Eibeck János, 74 éves, la Talaudière; — Janovecz Lajos 79 éves v. m.kir. ezrs., La Grande-Motte; Ágocs Mihály, 57 éves, Toulouse, — Molnár János, 76 éves, Nizza.

Párizs. A kereszttség szentségében részesültek: Bálint Róbert, B. Antal és Franyó Éva fia, május 28-án, Fehér Etienne, Alexandre, F. László és Botz Tünde fia, júl. 7.

Az Örök Hazába költöztek: Babocsay Zoltán, 88 éves, 1977 febr. 18-án; Zsombory Józsefné sz. Gallay Etelka, 76 éves, febr. 19. Gabriella de Parragh de Berhida, 82 éves, 1977 jún. 5-én, Marton Jenőné, 47 éves, sz. Almássy Ildikó, 1977 szept. 6-án; Strausz Károly 52 éves, 1977 júl. 31-én; — Rouselle Andrásné szül. Pásztor Margit, 71 é., 1977 okt. 6. — Manditz Lajos, 41 éves, 1977 szept. 28-án. — Uram, adj örök nyugodalmat nekik!

Dr. Hieró István, a misszió plébánosa, írja örömmel: «Karácsonyi vásárunk tiszta jövedelme 15 ezer Fr. körül van. Ebből máris ki tudjuk fizetni a misszió felépítésére felvett kölcsön első félévre eső törlesztését és a ház közterheiből is sokat... Íme, milyen nagyszerű dolgokra vagyunk képesek, ha összefogunk!»

Érdekes közlemény még: «Január 8-án, vasárnap ünnepeljük nagy emigráns elődünk, Bercsényi László (a nagy Bercsényi Miklósnak, Rákóczi leghűségesebb generálisának a fia) halálának 200 éves évfordulóját». A magyar misszió ebből az alkalomból nemzeti zárandoklatot vezet Luzancy-ba, melynek templomában nyugszik a nagy magyar huszár generális, a francia lovasság újjászervezője. A zárandoklatnak sok francia résztvevője is lesz.

NÉMETORSZÁG

München. Születés: Krajcovic Ágnes, Krajcovic Ottó és Fésüs Ágnes szülőknek első gyermeke, Londonban, 1977 nov. 10-én született; keresztelték Münchenben dec. 26-án.

Házasság: Strietzel Károly Heinz és Süli Jázmin Heidelinde, Münchenben 1977 dec. 16-án kötöttek házasságot.

Halottaink: Hanthy László, lovastüzér ezredes, 1977 dec. 7-én, 82 éves korában, Starnbergben elhunyt.

Holló János, 70 éves korában, Beilngriesben, 1977 novemberben hunyt el. Dr. Gründner Simon, váci egyházmegyes papp, 67 éves korában, 1977 nov. 30-án Lindkirchenben halt meg, ugyanott temették el december 3-án. — Paptestvérünk nemrég ünnepelte 40 éves papi jubileumát, amikor is még sok évet kívántak a jubilánsnak és rövidesen rá, Adventben, magához hívta az Úr. — Élete német származású magyar pap zaklatott élete volt. Családjukat, rokonságát, a kommunis-ták kitelepítették. A nagyműveltségű paptanár, aki gimnáziumi tanulmányait a piaristák híres pécsi gimnáziumában, a teológiát pedig mint Pázmánis-

ta a bécsi egyetemen végezte. 20 évig a magyar pasztorációban volt, aztán 1960-tól a budapesti Katolikus Teológián a Szentírásstudományok tanára. Mint ilyen is éber figyelemmel kísérte a magyar egyházpolitikát. Bizalmas körben nem tudta eltitkolni a Vatikán keleti politikája miatti aggodalmát. Ez nem maradhatott kellemetlen következmények nélkül. Tanszékét el kellett hagynia és Németországba menekülnie. Így jött 1973-ban a Regensburg-i Egyházmegyébe, ahol egyre hanyatló egészségi állapota ellenére híven szolgált.

Dr. Ádám György, európai magyar főlelkész magas kitüntetése:

Ratzinger József, müncheni bíboros-érsek fölterjesztésére a Szentszék pápai prelátussá nevezte ki Msgr. Dr. Ádám György magyar főlelkészt. München érseke karácsony előtt, szűkebb körben, más kitüntetett német papokéval együtt nyújtotta át neki a magas pápai kitüntetést.

Augsburg. Házasság: Kőrösi Lajos és Lilijana Atamosova, Burgauban, 1977 november 19-én házasságot kötöttek.

Halálozás: Bonnban, 86 éves korában elhunyt Straub Mária, a Kempten-i magyarok felejthetetlen «Straub-nénije». Utolsó éveit Bonnban töltötte. Nyugodjék békében!

«Tanulhatnánk tőlük!» A plébános a magyar mise után egy idős asszonyt beinvítal a kocsijába. Azzal fogadja el, hogy akkor még az esti német misén is résztvehet. «Hányadik ez ma?» — kérdi a plébános. «A harmadik. Fölajánlom azokért a magyarokért, akik nem járnak misére.» — Egy másik eset: Apa és leánya várnak a magyar mise után a buszra. A plébános ezeket is beinvítalja a kocsijába. «Jól van», fogadja el. «Legalább odajutunk még az esti magyar misére is, azok helyett, akik nem járnak.» — Ilyen magyarok is vannak.

Borghorst. Halálozás: Kliment Szilárd János, élt 58 évet, abból 11 évet szovjet hadifogságban! Elhunyt Dortmundban, ugyanott temették dec. 5-én. Nyugodjék békében!

Mannheim. Házassági évforduló:

December 4-én ünnepelte Ádám Mátyás és felesége házasságuk 25 éves évfordulóját a mannheimi hívő közösség szeretetétől, imádságaival és jókívánságaival körülveve.

Ádámné fiatal lány korában villamosbaleset következtében elvesztette mindkét kezét és egyik karját. A házasság 25 évvel ezelőtt ezzel a hendiceppel indul, de az istenhit és egymást segítő, egymásért minden áldozatot meghozó szeretet csillagzata alatt. Soha nem bánták meg akkor merésznek látszó vállalkozásukat. S most 25 év elmúltával hálával és örömmel tekintenek vissza az együtt megtett útra: nem csalódtak sem Istenben, sem egymásban.

A hívő közösség megköszöni nekik példaadásukat s szívből kívánja, hogy mély istehitük és szeretetük legyen továbbra is kísérőjük szép évek és új ünnepi évfordulók felé.

Mannheim, december 4.

A délután megtartott szentmise után, melyen a «Tomori Pál» cserkészcsapat is teljes számban résztvett, Mikulás-est megrendezésére került sor. Az ünnepséget 3 kiscserkész igérettétele vezette be.

A Mikulás minden cserkésznek többnyire dicsérő, néha enyhén dorgáló szóval ajándékot adott át. A csapat kezűgyességének is tanújelét adta: himzéseket, fafaragásokat állítottak ki és árusítottak. Az ünnepséget Mórocz atya karácsony történetének diavetítése zárta be.

Püspöki mise Karlsruheban.

November 19-én, Krisztus Király vasárnapjának előestéjén, Msgr. Nyáry Ernő, bagdadi érsek mondta a szentmisét a karlsruhei magyaroknak. Az

érsek atya útban Bagdadból az Ammanban tartott püspöki konferenciára «kis» kerülőt tett, hogy meglátogassa Karlsruheban lakó unokahúgát, Perczel Tamásné.

Mórocz atyával koncelebrált szentmise után magyar bor és kolbász mellett elmondta bagdadi gondjait, bajait, de örömeit is.

Nyáry püspök életútja példája annyi hazáját vesztett magyarnak. A felvidéki Zsitvaújfalun született 1906-ban. Középiskoláinak elvégzése után ingadozott, milyen pályára menjen. Végre a papi pálya mellett döntött. A teológiát Innsbruckban kezdte el a Canisianumban. De a komoly és végtelenül szerény (soha sem árulta el, hogy grófi származású) kispap, mélyebb lelkiségre vágyott: egy év múlva belépett Franciaországban a karmelita rendbe. Innét mint karmelita Irakba került misszionáriusnak és itt nevezte ki a Szentszék Irak érsekévé.

Essen. A Ruhr-vidéki magyarok december 4-én, Advent 2. vasárnapján jöttek össze Essenben Mikulás estre. Mintegy 40 gyermek volt kíváncsi és jött el szüleivel, hogy része legyen egy örömeikben gazdag, színes és hangulatos rendezvényben. A műsort és a játékokat Rottár Viktor cserkészparancsnok vezetése alatt újra megalakult essen-i magyar cserkészcsapat állította össze.

Innsbruck. Örömmel adunk hírt az Innsbruck-i Magyar Egyetemisták és Akadémikusok aktivitásáról, katolikus szempontból. Karácsony előtt lelkigyakorlatot tartottak Békés Gellért OS.B. vezetésével. Helye a Canisianum volt. Abban a reményben, hogy «a sok rendezés és kedves fiú között talán akad, vagy fakad idővel papi hivatás is». Ők rendezték az Innsbruck-i magyar Mikulás-estet is, ahol megjelent a «magyarság színe-java».

† NÉMETH JÓZSEF 1925 - 1977

Több éves türelmesen viselt szenvedés után, mindössze 52 éves korában váltotta meg paptestvérünket a svájci Davosban a halál. A nekrológ így ír erről: «Csendes, jó papi szíve akkor szűnt meg dobogni, amikor betegagyan misézett, a vérkeringésébe rákapcsolt művesével. Utolsó, nehéz beteg-évei áldozatát így egyesítette Krisztus keresztáldozatával.

Ahhoz a «fiatalabb» papi generációhoz tartozott Magyarországon, amely még 1948-ban legalisan utazhatott külföldre, teológiát tanulni. Vissza Szombathelyre azonban már nem térhetett, Innsbruckban, 1953-ban történt pappaszentelése után.

Fiatal papi éveiben már tüdőbetegség (tbc.) támadta meg, ezért az egészséges hegyi-levegőre Davosba küldték előljárói. Gyógyulást ez sem hozott véglegesen, mert az alattomos kór a veséit kezdte ki. Végül mindkét veséjét ki kellett venni és életét pár évvel művesével meghosszabbítani. -- 1977 dec. 1-én temették Davos-Platz Waldfriedhof nevű temetőjében. Ugyanott fejeződött be az annyi reménnyel induló magyar papi élet, ahol az 1925-ös években Kádár Titusz, községi bencés tanáré, a felejthetetlen emlékü cserkészpedagógusé fejeződött be, akit előljárói szintén Davosba küldtek meggyógyulni.

A vallásszabadság gyakorlatban. Valahol Göcsejben szentségimádás volt. Férfiak is elmentek a nagymisére. — Másnap ezek a «templombajárók» is mennek dolgozni az Állami Erdőgazdaságba munkába. — Igen ám! de a munka kezdete előtt pont ezeket a templombajárókat olvassák ki mint «létszám-fölöttieket». — Nincs elég munka. Panasza mennek. Ott azt mondja nekik egy jóakarójuk. «Hát kell nektek templomba járatok?» — Megértették a mi embereink: nem mentek többet a templomba és mindjárt volt újra munka.

Karácsony nyolcada vasárnapjára esik a Szent Család ünnepe.

Evangelium (Luk. 2, 41-52): Jézus szülei szokás szerint minden évben fölmentek Jeruzsálembe a húsvéti ünnepekre. Amikor Jézus tizenkét éves lett, Ő is felment velük az ünnepre. Midőn vége volt az ünnepnapoknak, elindultak hazafelé. A fiatal Jézus azonban Jeruzsálemben maradt, anélkül, hogy szülei észrevették volna. Azt gondolták, hogy a többi zarándoknál van és már egy napi járőföldre voltak, amikor keresni kezdték a rokonok és ismerősök között. Mikor nem találták, visszatértek Jeruzsálembe és ott keresték. Három nap múlva találták meg a templomban: Ott ült a tanítók között, hallgatta őket és kérdéseket tett fel nekik. Mindazok, akik hallották, csodálkoztak értelmén és feleletein.

Mikor szülei meglátták, édesanyja egészen magánkívül mondta neki: Gyermekem! mért tetted ezt velünk? Atyád és én aggódva kerestünk. Nem tudtátok, hogy Atyám házában kell lennem? — De ők nem értették, mit akart ezzel mondani.

Aztán visszatért velük Názáretbe és engedelmeskedett nekik. Édesanyja mindent megőrzött szívében. Jézus pedig növekedett bölcsességben és kedvességben Isten és az emberek előtt.

Karácsony minden család ünnepe: hívőké és hitetlenké. Lassan az egész civilizált világé . . . A családi szeretet és közösség ünnepe hívőknél és nem hívőknél. Csak azzal a különbséggel, hogy az utóbbiakét nem ragyogja be a betlehemi csillag természetfeletti fénye. A szeretetnek nincs isteni pecsétje, jól lehet minden szeretet Istentől ered, aki maga a szeretet.

A Szent Család ünnepe csak a keresztények ünnepe. Azoké, akik családi életük, családi közösségük keresztény példaképének a Szent Család: Jézus, Mária, József családi életét tekintik. Mi ennek a család életnek a lényeges tulajdonsága?

Először is az, hogy **szeretet közösség** mint minden családi közösség. Tehát magában foglalja a hitvesi szeretetet, a gyermek szeretetét és a szülők iránti szeretetét. De a hívők családi szeretet közössége magában foglalja az istenszeretetet is, ami azt jelenti, hogy a keresztény család mint család is gyakorolja az Isten iránti szeretet törvényét, nemcsak azáltal, hogy családi életében is megtartja, hanem azáltal is, hogy az igazi keresztény család hit-, ima- és áldozatközösség is: közös ima a családban, közös családi szentmisehallgatás, családi szentáldozás . . .

Erről a szeretet közösségről írja Szt. Pál a kolosszeiekhez: «... mint Isten választottai viseljétek el egymást megbocsátván, ha egyiknek panasa van a másikkal szemben, amint Isten nektek is megbocsátott. Mindenekelőtt azonban legyen meg bennetek az egymás iránti szeretet, ami a legtökéletesebb kötelék. Asszonyok legyetek odaadók férjetekek szemben, ahogy az illik az Úrban. Ti férjek pedig szeressétek feleségeiteket és ne legyetek indulatosak velük szemben. Gyermek! Fogadjatok szót mindenben szüleiteknél, mert ez kedves az Urnak. Atyák! Ne keserítsétek gyermekeiteket, hogy kedvüket ne vesztítsék.»

XIII. Leo pápa pedig abban az apostoli levelében, amelyben elrendelte, hogy a keresztény családok a Szent Családnak legyenek szentelve, többek közt ezt írja: «A családapák számára a családért való éberségben és gondoskodásban legyen a normájuk Szent József; a családanyák pedig lássák meg a Szűzanyában a szeretetnek, a szent szeméremnek, a lélek alázatának és a tökéletes hűségnek gyönyörű példáját. A család gyermekeinek pedig legyen Jézus, aki engedelmeskedett szüleinek, az engedelmesség isteni példaképe, akit

megcsodálhatnak, tisztelnek és utánozhatnak.»

Amit a keresztény család hit- és imaközösségéről mondtunk, az ma az otthoni hitélet megmaradásának szinte egyetlen lehetősége. A hitélet annyi

Madonna (porcellán)

magyar családnál visszaszorult a családi szentélybe (gondoljunk csak az akkori pedagógusokra, állami alkalmazottakra). Ha itt a család nem áll helyt, pótolva sokszor templomot, nyilvános hitoktatást, akkor ezek a családok elvesznek a keresztény hit számára.

Sok közösségi vonást emelhetnénk még ki a család szerepében. Itt még csak egyet említünk meg: a család a nemzeti élet legdöntőbb közössége. Különösen áll ez az emigrációkra és arra a magyarságra, amely a haza határain

kívül él idegen elnyomás alatt (Erdély magyarsága).

Hogy a nemzeti öntudat, anyanyelv, hazafias érzés egyetlen mentsvára ebben az esetben a család, azt nekünk idegenbe szakadt magyaroknak nem kell sokáig magyaráznunk. Magyar óvoda és elemi iskola nélkül, kitéve a teljesen idegen milió, és nyelv állandó

Kevés Széchenyink volt s a fejlődő életet építő sok millió magyar hős nevét nem jegyezte föl a történelem. Pedig voltak közöttük sokan, akik az élet Adójának szándéka szerint gazdálkodtak életükkel és példát mutattak arra, hogyan kell életet áldozni, hogy nyomában új élet fakadjon, és háborúban és küzdelemben is tudtak békét közvetíteni, fejlődést biztosítani.

Szent István szilárd alapokra helyezte államát, magára a Teremtő Isten szándékára. Szent László és szentjeink megvalósították azt, amit a Mennyei Atya tőlük elvart.

S e felfedezésnél elgondolkodva megállok.

Sehol a világon annyi szent egy családból, olyan rövid időn belül, mint az Árpád-házban. Honnan jutottak történelmünkbe és mivel biztosítottak ilyen szilárd talajt a lábuk alá?

Őstörténelmünk a homályba vész, feltevésekre, összehasonlító nyelvtudományra szorítkozik, s nem kevesebb hadakozásról beszél, mint később. Egy maroknyi nép a nagy népvándorlásból, mely életerőt hordoz, s amelyet nem söpör el semmiféle vihar . . .

Onerejéből? S itt a második kérdés, amelyre sem a történelem, sem a tudomány kielégítő választ adni nem tud. Csendesesen, észrevétlenül érlelődik egy kicsi mag, s egyszerre itt áll készen, tényként előttünk. De ha hitünkkel közelítünk hozzá, biztatást nyerünk és észre kell vennünk, hogy itt magával a hatalmas, mindeneket teremtő Istennel állunk szemben, aki létet adott nekünk, védett és a kezünkön fogva vezetett bennünket e helyre, amit Hazánk-nak nevezünk és képességeket adott nekünk a szent életre.

Itt találkozok gondolatom a karácsonyi misztériumával és ehhez a forráshoz vezet elsősorban imakereszties-hadjáratunk.

Letérdelünk jászolodnál Isteni Kised. Választ, segítséget Nálad keresünk. Példát mutattál életeddel és haláloddal, hogyan kell szeretni az Atyát és miként kell megvalósítani szándékát. Kitarjuk lelkünket, hogy befogadjuk tanításodat. Mutasd meg nekünk is, hogyan követhetünk Téged. Add áldásodat a kicsi mustármagra, amelynek hivatása békeben és viharban egyaránt Istent dicsőítő életté növekedni. Adj erőt és bátorságot nekünk, hogy megszólaljon minden magyar, aki ez úton segítő gondolatot és képességet hordoz. Engedjük működni lelkünkben a Szentlelket, hogy a reális, praktikus életünk teremje meg azt a gyümölcsöt, amelyet értelmessé csak a Veled való együttműködés tehet.

Magyar karácsonyt megszentelő Erő, lehelj lelket életünkbe!

Sr. Chr.

VI. PÁL PÁPA

A bíborosi testület karácsonyi üdvözlétére küldött **válaszában** kihangsúlyozta az Egyház nehéz helyzetét több országban. Külön megemlítette Albániát, ahol az Egyház helyzete a legnehezebb.

Az olasz katolikusok mintha ébrednének. Az iskola-kérdésben a kommunisták és a baloldali szocialisták a katolikus szavazatokkal szemben kisebbségben maradtak. Ez mehökkentette a túlságosan magabiztos olasz kommunistákat is. — **Úgy látszik, hogy az anyyira hangoztatott «történelmi kompromisszum szükségessége»** a kommunisták és katolikusok között, **csak a kommunisták malmára hajtaná a vizet.** — Bárcsak kigyógyulna az olasz klérus egy része is ebből a veszedelmes tévhitből.

OLVASÓ LEVELE

És az Ige testté lőn...

Messze volt még a karácsony. Csak szeptember eleje. Az ÉLETUNK megjelent számában olvastuk a felszólítást imakereszties hadjáratra.

Bizonyára sokan voltunk, akiket szíven talált a gondolat és teljesítettük, ami tőlünk telhetett. Nem volt nehéz megalapozni a meggyőződést, hogy a világbéke kérdését, az emberjogok érvényre jutását, de hazánk sorsát sem az októberi belgrádi megbeszélések döntenek el, hanem Isten különös kegyelme és segítsége.

Nagyon fontos és helyénvaló volt tehát a felszólítás: Fogjunk össze valamennyien magyarok, álljunk komoyan munkába és imádkozzunk. Imádkozzunk, de nemcsak egy hónapig.

De hogyan lehetne az imánk evangéliumi mustármag, mely a jövőbe növe fává terebélyesedik és valóságos, eleven életünké válik? Elegendő-e ehhez a szóbeli ima, melyet, ha alá is támasztunk sok áldozattal, de mégis csak kész kérések elé állítja az Úr Istent és meghallgatást saját szorgalmunk nyomán várunk, vagy nagylelkű ajándékként elfogadjunk?

Nem kellene-e másképpen is fogalmazni és hangsúlyt nem a mi elgon-

nyomásának, csak az a magyar család tud hivatása magaslatán megmaradni, ahol a szülők, különösen az édesanya öntudatos következetességgel igyekszik családjára számára a hitet megtartani. — Mindszenty bíboros utolsó körlevelében, amit a délamerikai szétszórtságban élő magyar szülőkhöz írt, szinte könyörögve kéri: «Magyar szülők! ne vonjátok el gyermekeitektől az édes magyar anyanyelvet! . . . Meg kell tanulni az új haza nyelvét is, tudom, de az nagyon szépen megfér együtt őseitek nyelvével!!»

dolásunkra és igényünkre helyezni, hanem kutatni azt is, hogy mit is kíván tőlünk Isten, hogy a kért kegyelemhez jussunk?

Nem kellene-e az imádságnak egészen a mélyére, a lényegéig hatolni, melynek tulajdoképpen célja: életünk odaigazítása az Isten akaratahoz?

Életünk? Hogyan is gazdálkodunk mi az életünkkel: egyén és nemzet? Mennyire teljesedik ki rajta magyarságunk és mennyire az Isten szándéka?

Vissza lapozok a történelemben, csak úgy tájékozódás képpen, a teljesség igénye nélkül.

Problémákkal telített jelenünk, a két világháború vesztesége, megcsonkításunk, törökvesztés, tatárjárás . . . Mennyi pusztulás, vérontás, háború! Ha ez nincs, hát önként adjuk életünket, igen csak elején állunk az öngyilkosok számában.

Hűségük tanúságaként is «Életünket és vérünket . . .» nyújtották őseink. Nagy eszméért áldoztak hősi életet Hunyadi, Rákóczi. Nevet és nagyságot biztosítottak önmaguknak és a nemzetnek Mátyás, Nagy Lajos. De az élet igazi értelméhez nem vezettek bennünket.

Meghasadt lelkek

A magyar labdarúgás egén az elmúlt évtizedekben több volt a felhő, mint a fényes csillag. Már ezért is kissé irigykedve néztünk mi, magyarok a németek felé, akik ugyanakkor egyik sikert a másik után aratták, és — legálábbis a szurkolók véleménye szerint — a jegenyefák már-már az égig nőttek. A józanabbul gondolkodók azonban sokkal realisabban látják a helyzetet és egyes jelekből arra következtetnek, hogy a sport és a sportolók szelleme hirtelen és gyökeresen megváltozott. «Kis pénz kis foci — nagy pénz nagy foci!» — mondta már 25 évvel ezelőtt az akkori «aranycsapat» egyik tagja, s ehhez tartotta is magát. Ez a híres aranycsapat azóta kimúlt, idő előtt, mert nem is annyira az öregedés ölte meg, hanem a materialista önzés.

A német futball világában is elérkeztünk ehhez a fordulóponthoz. Mindenesetre az a szellem, amelyet egykor (1954) Sepp Herberger csiholt ki fiainak szívéből: «Mi mindent megteszünk a zöld gyepen hazánkért!» immár végleg a múlté.

A beállott új helyzetre vet élénk világot az egyik többszörös válogatott esete. Ez a válogatott játékos, akiről szó van, túlfűtött öntudatában csak akkor lett volna hajlandó visszatérni a nemzeti válogatottba, ha a vezetők alázatosan megkövetik és térdénállva kérik erre. Ez a játékos különben már hosszú idő óta a Mao által megreformált marxi tanoknak hódol és büszkén vallja, hogy ő «más, mint a közönséges tömegember». Képvisel egy bizonyos kommunista ideológiát, amely gyakorlatilag így fest: «Főúri életet enged meg magának és családjának, mert neki jól fizetett profi játékosnak erre joga és igénye van. Ugyanakkor krokodilkönyveket hullat és halálra sajnálja önmagát, hogy mennyit kell szenvednie a kapitalista-imperialista iga terhe alatt. Vagyis, amíg egyik kézzel a béréért nyúl, a másikkal arcul csapja kenyéradó gazdáját.

Nem minden sportoló gondolkodik így. Tény azonban, hogy nagyon sokan vannak máris olyanok, akiknek lelkéből és életéből hiányzik az idealizmus és csak egy dolog számít nekik: a pénz, a pénz és még egyszer a pénz!

Ezek többnyire ún. élsportolók, akik teljesítményeikkel közismertté és megbecsültté válnak, főleg az ifjúság szemében. Ezek felnéznek rájuk, mint ideálokra, róluk álmodnak, őket utánozzák. E hideg számítók és a sport szellemét megcsúfoló üzletemberek azonban nemcsak az idealizmust ölik meg az ifjúság lelkében, hanem hamis vágyakozásokra irányítják életüket is, mert magatartásuk és életfelfogásuk azt suggerálja nekik, hogy az élet egyetlen értelme a pénz. És: az ember csak akkor tegeyen valamit, ha jól megfizetik érte.

Van azonban a dolognak még más oldala is. E szóbanforgó német futballjátékos gondolkodása tipikus példa a Nyugaton meghonosodó szalon-bolsevista magatartásra. Ma már a társadalom minden rétegében megtaláljuk híveit és követőit e filozófiának. Egyetemi tanárok és tudósok, írók és gondolkodók, újságírók és munkásemberek hangos szóval dicsérik a vörös paradicsomi állapotokat (a való helyzet ismerete nélkül természetesen), — de ugyanakkor teljes mértékben kihasználják és élvezik a lenézett s agyon szidott kapitalista világ kényelmét és előnyeit. Naivitás, butaság, vagy egyenesen gonoszság ez részükről? Szkizofrénia biztosan nem — a szó igazi értelmében. De mégis lélekhasadás ez, olyan értelemben és fokban, ahogy a divat és a kényelem diktálja, illetve megengedi. Mert szocialista elveket hirdetnek tele szájjal, anélkül, hogy lemondanának a kapitalista jómódról és önként megnyírbálnák egyéni életigényeiket.

Ehhez hasonló szkizofrénia ma divatos tünet (vagy betegség?) a keresztények világában is. A magasabb életre

hívó isteni vetés magja úgy látszik a legtöbb esetben tövis és bojtortján közé, vagy köves, sekély anyaföldbe, esetleg betonlelkek talajába hull, mert vagy ki sem kel, vagy ha igen, hamar elsatnyul, elszárad a rövidlátó evilágiság gondjai, törekvései és szenvedélyei közepette. Ami megmarad az isteni vetésből, az csupán nosztalgia. A hitből megmaradt egy csomó külsőség. Az emberek érzik, hogy valami nincs rendben náluk, benső világukban valami hiányzik. De gyökeres változás helyett meglegszenek olcsó és üres ünnepléssel: keresztelő, elsőáldozás, (esetleg) templomi esküvő, egyházi temetés. De sehol semmi nyoma a kereszténység embert megszentelő, az örök életre felkészítő erejének igénybe vételéről életükben. Ez áldozatot, lemondást követel, tehát túlságosan nehéz. Éppen ezért Krisztus megszületését lelkükben karácsonykor szívesen pótolják ajándékozással és kivilágított karácsonyfaival, mert ez olcsóbb és kényelmesebb. De csodálkoznak,

Dr. Misángyi Ottó emlékezete 1895 – 1977

Ez év novemberének utolsó napján röppent fel a hír (svájci sportkörökben), melyet a rádió is közölt, hogy Dr. Misángyi Ottó professzor, az ismert sportszakértő, sportpedagógus, a magyar sportnak külföldi viszonylatban legkiválóbb képviselője — váratlanul elköltözött az élők sorából, élélenek 83-ik évében.

Először akkor jutottam közelebbi kontaktusba Misángyi Ottóval, amikor az 1956-os forradalom leverése után St.Gallenbe is megérkezett 500 magyar menekült, s mi ketten mint tolmácsok várakoztunk a mellükön bilétával megjelölt menekültekre. Ő már akkor Magglingenben tanított a svájci sportfőiskolán, St.Gallen lakóhellyel. E körülmény folytán sokat volt uton, úgy-annyira, hogy az általa megtett utak összessége a Hold-Föld közötti távolságot többszörösen felülmúlta.

Ha Misángyi Ottót elemezni akarjuk, akkor külön kell választanunk benne a sportembert a hívő kereszténytől és nagy pátriótától. Mert ő először született sportember volt, elsősorban maga is mint kiváló atléta — 400 méteres futó —, azután mint sportpedagógus és sportvezér egyéniség, főképp az atlétika terén. Kiváló intelligenciája hamarosan vezető szerepet biztosított neki a magyar sportnevelés terén. Még egész fiatalon lett professzor, majd igazgató a magyar sportfőiskolán Budapesten, melynek létrejöttében is tevékenyen közreműködött. Hogy a magyar sport a két világháború között világvizonylatban is élvonalba került, abban Misángyi Ottónak is döntő befolyása volt. Hiszen ő volt az Országos Közoktatási Tanács tagja, az Országos Testnevelési Tanárvizsgáló Bizottság elnöke, a M.kir. Állami Sportmester Vizsgáztató Bizottság elnöke, a Nemzeti Sportbizottság elnöke, Olimpiai Szakbizottsági előadó, stb. Gyakorlati vonalon nézve: ő szerkesztette a magyar iskolák sporttanítási tervezetét, ő irányította az összes sportágakban a magyar olimpiakonok előkészítő munkálatait. Mint a magyar versenyzők vezetője vett részt 1924-ben a párizsi, 1928-ban az amsterdami és 1932-ben a los-angelesi olimpiai játékokon; 1936-ban Berlinben pedig mint az időmérők vezetője szerepelt. Elméleti vonalon tekintve: kb. 30 önálló munkát s legalább ezer vagy még több cikket írt sportkérdésekről. Munkásságának kiváló eredményeit hirdetik kitüntetései is, így: a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje zöld szalagon 1936-ban, a francia Education de Physique aranyérme, a német Olimpiai Díszjelvény, az Olasz Koronarend s a svéd Ling Emlékérem. Külön fejezetet jelent Misángyi Ottó

hogy oly rövid, örömtelen és üres az ünnep. — Jézus föltámadása, a húsvéti öröm és reménység sem hoz változást életükben, mert nem lelküknek állapota, a Teremtőjével való viszonya a legfőbb gondjuk húsvétkor, hanem, hogy mivel egészítsék ki, illetve újítsák meg tavaszi toalettjüket Ez is így kényelmesebb!

A kereszténység ünnepei csak külsőségekben hoznak változást életükbe, de tartalmuk és embert megszentelő erejük s felhívásuk leperreg róluk, mert túl sok ádozatot követelnek. Szegény meghasadt lelkek! Jézus tanításából csak azt és annyit fogadnak el, ami kényelmesnek és hasznosnak látszik, vagy ami a kor pillanatnyi erkölcsi divatjával összeegyeztethető. A múlt esztendő mérlege világot vet erre a lelki hasadásra, arra a szakadékra, amely az isteni «követel» és az emberi készség között tátong. Egy új esztendő elején jó tehát arra eszmélnünk, hogy Isten nem fogad el fél szívet.

Megyesi András

A KOMÁROMI «JÓKAI» CSERKÉSZCSAPAT TÁBORSZEMLÉJE

A «Jókai» csapat, mint mindig, úgy az idén is megtartja hagyományos nagytáborát. Ezért a csapatban az előkészítő munkálatok már megindultak. A fiúk lassankint rendbehozzák a felszerelést, tisztítják a sátrakat, fényesítik a baltákat, szóval nagyban megy a munka.

A táborozás egyik legfontosabb kérdése, hogy hol is lesz tulajdonképpen az a tábor? Ezért a pünkösdi ünnepek alatt Biró Lucián bencés tanár úr, csapatparancsnok vezetése alatt egy kis kerékpár-órs indult el Selmebányára, hogy táborhelyet nézzen.

Vasárnap hajnalban «startoltunk» és miután Érsekújvárból még három újáról cserkész felvettünk, vonaton utaztunk egészen a tavalyi táborhelyünkig. Itt azután megnyergeltük «csikóinkat» és kora délutánra már begurultunk Selmebányára. Pár perc alatt lejelentkezünk a városházán és mindjárt mentünk táborhelyet keresni. Az újáról fiúk hamarosan találtak is egy szép helyet, de ez a mi nagytáborunknak nem felelt volna meg.

Aznapi este bizony kissé lehangolva tértünk nyugovóra, mert táborhelyet nem találtunk.

Pünkösdhétfőn reggel szentmise után elhatároztuk, hogy megnézzük még egy helyet, a Gedeon-tarót és ha az sem felel meg, akkor ugyanoda megyünk táborozni, ahol tavaly voltunk: a «Händlerlovoba».

Biró parancsnok úr jóvoltából az utat a Gedeon-taróig autón tettük meg. Mikor megpillantottuk a taró vidékét, szinte megdöbbant a szívünk az örömtől, mert ilyen ideális táborhelyet még nem láttunk. Egyenesen a városházára autóztunk és Biró parancsnok úr a csapat nevében mindjárt elkérte és lefoglalta ezt a helyet a tábor számára.

Forrón tűzött a májusi nap, mikor a kis csapat nagy szuszogással és fujtatással lihegett ki- és egyben felfelé Selmebánya hegyes-völgyes uccáiról egész addig, amíg az országot elértük. Ennél a résznél torkollik be a jövő táborunk útja az országútba. Ezért gondoltunk egyet és elmentünk megegyezni megnézni a tábor helyét. Onnan azután, — egy kis pihenő után — kezdtünk hajtani hazafelé, mégpedig Léva irányában. Útközben még arra is szakítottunk időt, hogy megnézzük a gyönyörű alsóhondrusi tavat. Ezután gyönyörű, sima uton gurultunk az esti alkonyatban a csodaszép Garam-völgyben.

Már öreg este lett, mikor megérkeztünk Garamszentbenedekre, ahol ott is maradtunk éjszakára. Másnap hajnalban szép napos, de azért kissé hűvös reggelben indultunk Lévának. Itt Biró parancsnok úr hűtlenül elhagyott bennünket, — sajnos neki órát kellett tartania a gimnáziumban — és mi a májusi reggelben elhagytuk Léva hepehupás kövezetét. Még a délelőtt folyamán Udvardra, majd Bagotára futottunk be, ahol egy nagyon kedves cserkész-üdülő ünnepi lakomával várt bennünket.

Bagotáról éppen a legmelegebb nap-sütésben fohászokodtunk neki az utolsó útszakasznak: Bagotától-Komáromig.

Az utat szerencsésen egyetlen defekt nélkül tettük meg és így három óra előtt jelentkeztünk Biró parancsnok úrnál, hogy szerencsésen megjöttünk.

Ezután még a cserkészotthonba siettünk a csapatfelszereléseket lerakni és innen mindenki egy boldog és szép táborozás emlékével tért haza.

Juba Ferenc

— — —
Ez a kedves beszámoló 1931 májusából való Cseh-Komáromból. Egy komárom bencés gimnazista órsvezető írja. — Az életünk régebbi számaiban kedves vita folyt a felvidéki magyar cserkészetről; íme itt a dokumentum! Szinte fájt a szívünk, mikor olvassuk. — (Szerk.)

Külön kell szólnunk Misángyi Ottóról, a hívő keresztény emberről. A mai hitetlenség, vagy is mondhatnánk: hitetlenkedés korában különös értéke van a jó példának, különösen azok részéről, akik tekintéllyel rendelkeznek a tömegek előtt. Misángyi Ottó, miután nyugdíjba lépett s Magglingen-i útjai elmaradtak, elmaradhatatlan látogatója volt a magyar szentmiséknek, vallásos vagy hazafias rendezvényeknek. Már külső megjelenésében is tekintélyt és tisztelgetet parancsoló alakját mindig ott lehetett látni az első között, akik akik a szentmisére várakoztak. Gyakran gyónt, áldozott, ezért hisszük, hogy jól felkészülve tért az örökkévalóságba.

Benne egy nagy magyar vezéregyéniség hunyt el. Emlékét kegyelettel őrizzük. (Vecsey Lajos)

HIRDETÉSEK

A Landesbibliothek keretén belüli

MAGYAR KÖNYVTÁR

szívesen fogadja minden Svájcban élő magyar-nyelven olvasni szerető jelentkezőjét. A könyvtár használata díjtalan. — A könyvek cseréje posta útján történik.

Jelentkezés magyarul írásban. Cím: Schweizerische Landesbibliothek Ungarische Abteilung Hallwylstr. 15. 3003 Bern

Rupp László hites törvényszéki fordító vállal fordításokat magyarról németre és németről magyarra.
D - 8000 München 1, Postfach 162.
Tel. 089/ 3002162

METROPOLITAN VERLAG

ajánlata az új megjelenésekről és a legnagyobb sikert elért könyvekről:

	DM - sFrs
Faludy György: Villon	10.—
Jókai: A jövő század regénye, I-III. kötet	35.—
Biblia (Ó és Újszövetség)	45.—
Nyirő József: Kopjafák	15.—
Nyirő József: Uz Bence	17.—
Nyirő József: A zöld csillag	28.—
Nyirő József: Havasok könyve	20.—
Márai Sándor: Föld ... föld	30.—
Márai Sándor: Rómában történt valami	30.—
Márai Sándor: San Gennaro vére	25.—
Márai Sándor: Erősítő	20.—
Márai Sándor: Napló 1958-1967	30.—
Márai Sándor: Napló 1968-1975	32.—
Mindszenty: Emlékirataim	46.—
Horthy: Emlékirataim	37.—
vitéz nagybányai Horthy István élete	28.—
Szinyai Zoltán: A Sétán követe	13.—
Auer Pál: Elkerülhető-e a 3. világháború	15.—
Gallikus (Mikes Imre) Reflektor	25.—
Wass Albert: Tavak könyve (kilenc mese)	6.—
Wass Albert: Ember az országút szélén	7.—
Komáromi János: Zágon felé	9.—
Dr. Silló György: Ki ölte meg Semmelweist? fényezett karton műanyagkötés	19.— 24.—
Maeterlinck: A méhek élete	15.—
Baráth Tibor: Magyar népek őstörténete I-III.	96.—
A felsorolt könyvek megrendelhetők:	
METROPOLITAN VERLAG	
Szerday Sándor (Schweiz)	
Teichweg 16. CH-4142 Münchenstein	

Magyar-német és német-magyar fordításokat

olcsón és gyorsan elvégez, magyar-nyelvű okiratairól hitelesített másolatot készít és — másnyelvű okiratok fordítását korrekten elintézi —
W. Divy hiteles fordító és tolmács.
D - 799 Friedrichshafen, Linderstr. 50.
Tel. 07541/ 71391

MAGYAROSAN KÉSZULT HENTES-ÁRUK FRANCIAORSZÁGBAN:

Füstölt karaj	Francs	36.—
Füstölt oldalas		24.—
Füstölt sonka		46.—
Füstölt paprikás szalámi		36.—
Hazai Pick szalámi		45.—
Poitrine fumée		24.—
Füstölt hátszalonna 6 cm-en felül		20.—
Májas hurka		30.—
Disznósajt		30.—
Bácskai véres hurka		18.—

Száraz és nyers árut szállítunk utánvétellel (contre remboursement). — Vendég-lömbben szívesen látom a Napóleons-úton utazó honfitársaimat.

Miskolczi Mihály
Petichet'
38220 Vizille Tel. St. Théoffrey 3.

MUSICA HUNGARICA

Magyar könyv- és hanglezet szaküzlet

ÚJ CÍME:

Rümannstr. 4. 8 München 40.

Könyvajánlatunk!

KRESZ - Tankönyv	DM	12.—
A személygépkocsi vezetői vizsga TESZT kérdései		14.—
Az autósok kiskatéja Nyugat-Németországban		25.—
Most jelent meg! Dr. Silló: Ki ölte meg Semmelweist?		24.—
C. Kenneth: Forgó táncparkett		30.—
C. Kenneth: A szerelemről szó sem volt		30.—
Kenneth: Május Manhattanben		27.—

Hanglezetajánlatunk:

LPX 16580 DM 20.— Régi magyar slágerek modern hangszerelés, énekkel! Lila akácok, Meseautóban, — Kis-lány kezeket fel, Rózsafavirít az, Halálos tavasz, Havi 200 fix, Hófehér gyöngyvirág, Egy kis édes félhomályban, Asszonyom, Őnt keresem, stb. Összesen 14 dal.

Kívánunk minden kedves vevőnknek szerencsés, sikerekben gazdag újévet!
Musica Hungarica — Katkó Sándor.

Németországban élő betegápolónő

58/165, szerény, egészséges, jókedélyű özvegyasszony keres hozzáillő, rendezett körülmények közt élő férjet, aki magányos, jólelkű és szeretné a hátralévő éveket szépen és nyugodtan leélni. «**Hozományom a szeretetet**» jelgére várok választ az Életünk Adminisztrációjához:
8 München 81, Oberföhringerstr. 40.

LELKIGYAKORLAT FRIBOURGBAN svájci magyarok részére

P. Mehrle Tamás OP egyetemi tanár lelkigyakorlatot tart svájci magyarok (férfiak, nők, házaspárok) részére
1978 febr. 10. péntek este 19 órától febr. 12. vasárnap ebéd utánig a Fribourg melletti «Bertigny» lelki-gyakorlatos házban.

Cím: Bertigny Maison de retraites
Chemin des Pensionnats 5
1752 Villars sur Glâne

Megközelíthető: a fribourgi vasútállomástól a Moncor-ba vivő trolleyval. A Kantonspital megállónál kell leszállni, a kórház autóparkoló teréig menni és onnét már látni a házat. (Gyalogút a trolley megállótól kb. 5 perc.)

Költségek: lakás, ellátás 2 napra összesen 80.— Fr. (Ebben a Páter ellátásának költsége is bene van.) Házaspárok 2 személyre 140.— Fr.-ot fizetnek. A Páter honoráriumára önkéntes adományt hálásan fogadunk.

Jelentkezés: január 20-ig, Huba Judit, Neptunstr. 10, 8032 Zürich címen.
Tel. 01/ 32 55 54

MEGHÍVÓ

A zürichi római katolikus Szent István Magyar Misszió legközelebbi plébániai nagygyűlését **1978 év március hó 10-én** este 19 óra 30 perces kezdettel tartja meg. A Lelkészi Tanács (Status) a nagygyűlésre az Egyházközség területén lakó római katolikus magyar híveket tisztelettel meghívja.

A nagygyűlés helye:

Bahnhof-Restaurant 1. emeleti 9-10-es számú különterme;
Zürich Hauptbahnhof.

Téma:

Beszámoló az Egyházközség múltévi munkájáról.

A lelkesi Tanács felkéri mindazokat a híveket, akiknek valamilyen indítványa volna, hogy azt legkésőbb 1978 február hó 23-ig írásban a Lelkészi Tanács címére (Schrennengasse 26, 8003 Zürich) betérjeszteni szíveskedjenek.

Az Egyházközségi Tanács nevében

Golarits István
jegyző

SPORT

A labdarugás legfontosabb eseménye: 1978-ban az argentinai világbajnokság. Fiaink Bolíviában is győztek 3:2-re.

16 csapat áll készen, hogy elhódítsa a világtrofeát: a Rimet-kupát, amelynek őrzője az NSZK csapata. A 11. világbajnokság lesz. 1929 május 17 és 19 között Barcelonában megtartott kongresszus hozta létre ezt a világbajnoki tornát. A FIFA (a nemzetközi labdarugó szövetség rövidítése), melynek akkori hat tagja között ott volt a magyar Fischer Mór is, és az elnök a francia Julet Rimet volt. Tőle kapta a kupa a nevét. Az első világbajnokság megrendezését Uruguay kapta 1930-ban. Ezt ők meg is nyerték az argentinokkal szemben. Itt még nem vettünk részt. 1934-ben Olaszország rendezte. Itt már résztvettünk, sajnos, az olasz Mattea bíró «legyőzött» bennünket az osztrákokkal szemben. Olaszországi lett a kupa. Legyőzték a cseheket. 1938-ban Párizs rendezte. Itt a magyar csapat a döntőbe került, de az olaszok győztek 4:2-re, így másodszor is az övéké lett a kupa. 1950-ben Braziliában meglepetésre Uruguay nyeri a «favorit» Braziliával szemben. 1954. Svájc a rendező. Itt újra döntőben! Legendás csapatunk, mely az angolokat Londonban 6:3-ra, Budapestet 7:1-re verte meg, különböző ismert és ismeretlen okok miatt ezüstöt nyert. Világbajnok az NSZK csapata. 3:2 Baselban. 1958. Színhely: Svédország. Brazília először világbajnok. Itt tűnt fel a «csillag», a «fekete gyöngyszem» Pele. 17 éves volt a döntőn és 3 gólt lőtt. 5:2-re verték a svédeket. Itt a csapatunk nem jutott be a negyeddöntőbe. Megismételt mérkőzésen 2:1-re kikaptunk Wales-től. 1962. Chile. Újra Brazília! Itt a szovjet Latissev nevét «tanultuk» meg; Tichy bombagólját nem adta meg a csehek ellen. Döntő: Brazília - Csehország 3:1. 1966-ban Londonban, a labdarugás őshazájában: hazai előségi. Itt a negyeddöntőben, sajnos, a «nagy» Szovjetunióval kerültünk szembe. Gelei «formán-kívül» védett. Kikaptunk 2:1-re. Drámai volt a döntő! Hosszabbítás után 4:2-re nyert Anglia NSZK ellen. 1970. Mexikó! Brazília harmadszor világbajnok. Így övé a Rimet kupa. Itt már a «beteg» magyar futball nem szerepelt a legjobb 16 között. «Elvéreztünk» a selejtezőn a megismételt meccsen a csehekkel szemben 4:1-re Marseilleben. Ekkor került be ez a város kezdő betűjével a két másik gyászos «M» (Mohi, Mohács) mellé. 1974. Németország. Itt is még távolmaradásunkkal «tündököltünk». A házigazda NSZK megérdemelten nyert a hollandokkal szemben 2:1-re. Mit hoz Argentina?

Favorit: Brazília és NSZK! Minket a 8. helyre tippelnek. Szép lenne a negyeddöntőig eljutni, ott meg már minden lehetséges. Sok függ a januári sorsolástól.

Megválasztották az «év-sportolóját». 31 ország sportszakértője vett részt a világ minden részéből ezen a szavazáson. A férfiaknál Niki Laudát, az osztrákok 2-szeres autós világbajnokát; a nőknél az NDK magasugró olimpiai és világbajnokát választották, aki elsőnek ugrotta át a nők számára bűvös 2 méter magasságot! Ez valóban óriási sportteljesítmény. Niki Lauda első helye már vitatható. Ő az autó, a technika «segítségével» vívta ki ezt a helyet, a kubai Alberto Juantorena előtt, aki 400 és 800 méteren a világ legjobb futója. 2-szeres olimpiai és világbajnok. Ez mégis csak «sportosabb» teljesítmény lenne! Na de a technika világában ezen sem csodálkozhatunk.

Az ideai «szerénység-világrekord»-ját, ha ilyen lenne; egyhangúan lehetne az északkaliforniai egyetem kosárlabda edzőjének, Lee Ravenek ítélni a következő mondásért: «Nem értek egyet azokkal, akik azt állítják, hogy a kosárlabda-sport élet vagy halál kérdése. Szerény véleményem szerint ennél sokkal több!»

A Fradi nyerte az «örök-rangadót» az MTK ellen 2:0-ra. A többi eredmények: Szeged-Ujpest 6:2!!!

Kaposván-Békéscsaba 0:2
Diósgyőr-Győr 0:0

Tatabánya-Székesfehérvár 4:0

Dunaújváros-Zalaegerszeg 3:0

Videoton-Honvéd 0:0

Szombathely-Csepel 3:2

Vasas-Pécs 2:1

B. K.

39 éves jugoszláviai magyar férfi

szeretne megismerkedni házasságkötés céljából egy 38 évesnél nem idősebb, szabad és jólelkű nővel. Nyolc éve dolgozik a férfi Németországban. Jelige: «**Új tavasz**». Választ vár az Életünk Adminisztrációjához:

8 München 81, Oberföhringerstr. 40.

A SZÍV

Katolikus világnézeti tájékoztató több mint félévszázada világhosszú gyűjt a lelkekben, melegséget sugároz az otthonokba, magyar öntudatot visz az életbe.

Rendelje meg! Olvassa! Terjessze!
Cím: 76 Locust Avenue, Yonkers, N. Y., 10701, U. S. A.

ÉLETUNK

Felelős szerkesztő:

Dr. Harangozó Ferenc
Ungarische Oberseelsorge
8000 München 81
Oberföhringerstr. 40. (BRD)
Telefon: 089/ 98 26 37

Felelős kiadó és Nyomda:

Dr. Ludwig Vecsey
Ungarische Buchdruckerei,
9000 St.Gallen, Frongartenstr. 15.
(Schweiz) Tel. 071/ 22 55 28
Évi előfizetés: 14.— svájci frank
más országokban ennek megfelelő valuta. Egyes szám: 1.20 Sfr.

Életünk — Unser Leben

Herausgeber: Dr. Ludwig Vecsey
Redaktion und Druck: Ungarische Buchdruckerei, 9000 St.Gallen, Frongartenstr. 15. (Schweiz)
Telefon: (071) 22 55 28
Kto.Krt. 603 Ungarische B.Druckerei
Sparkassa der Administration
St.Gallen
Bezugspreis jährlich: 14.— Sfr.

Lapzárta a hónap 20-án, hirdetéseket pedig csak a hónap 15-ig fogadunk el!